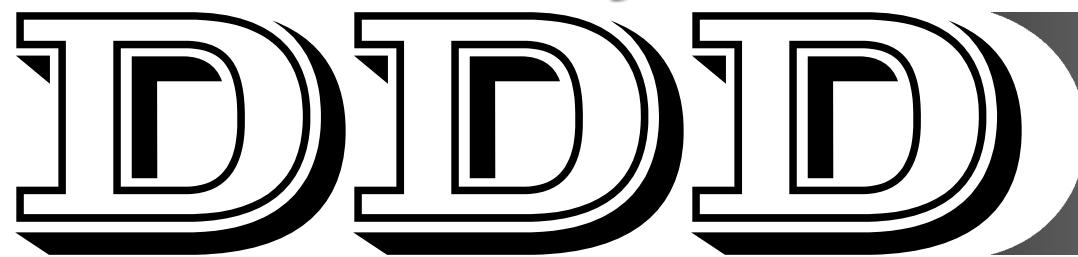

Nevienam mēs Latviju nedodam

DEOKUPĀCIJA
DEKOLONIZĀCIJA
DEBOŁŠEVIZĀCIJA

Ceturtdiena
2002. gada 15.augusts

Nr. 9

LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTES UN APGĀDA “VIEDA” INFORMATĪVAIS BILETENS

www.latvians.lv/nmln

LATVIETI, LASI PATS UN DOD LASĪT ARĪ CITIEM!

LAIKRAKSTA DDD VISUS
IZNĀKUŠOS NUMURUS
VISĒRTĀK VARAT IEGĀDĀTIES
RĒRIHA GRĀMATNĪCĀS
RĪGĀ, ČAKA IELĀ 26
UN ČAKA IELĀ 50.
CĒSĪS, GRĀMATNĪCĀ “GUNETA”
KĀ ARĪ PIE PRIVĀTIEM
IZPLATĪTĀJIEM.
JAUTĀJIET PĒC
AVĪZES ARĪ
CITĀS GRĀMATNĪCĀS!

SMIETIES VAI RAUDĀT?

Liene APINE

Analizējot to, kas pašreiz notiek Latvijā nevar saprast – smieties vai raudāt? Valdības sagatavotie ziņojumi par valsts attīstību, cilvēku dzīves līmeni ne-pārprotami uzrāda, ka dzīvojam aizvien labāk. Bet realitāte ir pavisam cita – vismaz latviešiem naudas nav un šķiet, ka tuvākajā laikā, ja nekas radikāli nemainīsies, arī nebūs. Tā kā vairākums latviešu ir laucinieki, tad dzīve laukos ir viens no galvenajiem valdības rīcības vērtēšanas kritērijiem. Jau vairākārt laikrakstā varēja lasīt par tragisko situāciju Latvijas laukos un kas būtu jādara, lai kaut kas mainītos. Šoreiz uz sarunu par Latvijas graudu tirgu aicināju Rundāles pagasta zemnieku Arvīdu Kraņevski, kurš laukos notiekošo raksturoja ļoti īsi – ABSURDS.

– Kā jūs raksturotu pašreizējo situāciju Latvijas graudu tirgū?

– Patiesība ir tāda – kāds saimnieks, tāda graudu kvalitāte. Vissvarīgākais ir saimnieka darbs, jo graudu kvalitātes rādītāji nav Dieva dāvana, bet gan rūpīgs darbs – agrotehnikas ievērošana un bagātīgs mēslojums. Tā ir nauda degvielas, kimikālijām un mašīnām; darbs un arī nervi. “Rīgas Dzirnavnieks” šogad graudu audzētājiem uztāda augstākas prasības – lipekļa daudzumam jābūt 25%, kaut arī labu maizīti var izcept un visu laiku cepa arī ar 23% lipekļa saturu graudos. Šādas prasības nevar izpildīt, ja zemnieks, lauku saimnieks ir nezinošs un paviršs savā attiekīm pret darbu.

– Vai “Rīgas Dzirnavnieks”, paaugstinot kvalitātes prasības, palielināja arī graudu jepirkuma cenas?

– Protams, ka nepalielināja. Šaubos, vai arī maizītes kvalitāte būs augstāka. Es neesmu maizes cepšanas speciālists un tādēļ nezinu, vai šādas prasības no “Rīgas Dzirnavnieka” puses ir adekvātas un kaut kā pamatojas, bet zemniekiem ir jāsamaksā vairāk par paceltajiem lipekļa procentiem. Tā ir augstvērtīga pārtikas labība, kas iegūta ar precīzu un pašaizliedzīgu darbu.

INTERVIJA ► 4. lpp.

AR TĒVU ZEMI SIRDĪ

Ilze LIEPA

Lidija Doronina-Lasmane ir viena no pēdējiem okupācijas režīma politiešu-slodzītājiem, Nacionālās Pretosānas kustības dalībniece. Savu uzskatu dēļ trīs reizes padomju režīms viņu ir represējis stingrā režīma nometnēs un cieņumos, kuros kopumā pavadīti 14 dzīves gadi. Pirmā reize bija 1946.gadā – par to, ka piegādājuusi zāles un kā māsu skolas audzēkne palīdzējusi Kurzemes partizāniem. Par šo “noziegumu” Doronina-Lasmane zaudēja 8 savas jaunības gadus – piecius lēgeri un trīs Vorutā, izsūtījumā. Otra reizi 1970.gadā uz diviem gadiem viņa tika ieslodzīta Ilguciema sieviešu lēgeri par pretpadomju aizliegtās literatūras glabāšanu un izplatīšanu. Lidija saka: “Man vēl tagad kā acu priekšā rādās tie vandālisma darbi. Es atceros, kā dedzināja grāmatas. Es nevarēju noturēties tās nelasījusi. Man nebija bail.” 1983. gadā par pretpadomju agitāciju un propagandu Doronina-Lasmane tika trešo reizi arestēta. Šoreiz viņu nosūtīja uz Mordovas sevišķi bīstamu noziedznieku stingrā režīma nometni. Piešķirsti tika 8 gadi, no kuriem četrus pavadīja soda nometnē. 1987.gadā Lidiņa Doronina-Lasmane atgriezās Latvijā, kur aktīvi iesaistījās latviešu ciņā par neatkarību, brīvu valsti un tautu. 1994.gadā viņa atteicās no piešķirtā Trīszaigžņu ordeņa.

Lidija Doronina-Lasmane:
“Es dzīvoju ar brīvību sirdi.”

– Ik dienas, kopš brīža, kad Latviju 1940.gadā okupēja, esmu sapņojusi par šīs okupācijas beigām un brīvību. Šī apziņa un doma mani ir pavadījusi pat ne kā vienkārši sapnis, bet kā pārliecība, ka pieņāks reiz diena, kurā mana pārliecība klūs par realitāti. Viss ko esmu darījusi ir darīts ar šo domu. Kad mani sāka saukt par disidenti, es pat nezināju, ko šīs vārds nozīmē! Es paņēmu vārdni, apskatījos, un sapratu, ka es neatbilstu šim apzīmējumam. Es dzīvoju ar brīvību sirdi – vienkārši citādāk nevarēju. Es augu brīvā valstī, milošā ģimenē, laukos, kristīgā ģimenē. Jau skolas solā latviešu bērniem ieaudzināja patriotismu. Mēs priečājāmies par savu armiju, lepojāmies ar saviem skolas biedriem – jaunajiem kadekiem. Es plauku un augu vienlaicīgi ar Latviju. Mūsu valstīj bija 7 gadīni, kad piedzimu. Bet te pēkšņi – pāri robežai iebrūk sveša vara un notiek briesmu darbi. Tas bija pilnīgi nepieņemam. Mēs bijām izpostīti un nolemti šausmīgai iznīcībai. To visi zina un atceras! Ja būtu turpinājusies padomju vara latviešu vairs nebūtu. Tāpēc tas, ka Latvija atguva neatkarību ir nenovērtējami, lai arī trūkumi sabiedrībā vēl ir lieli.

– Latvija ir neatkarīga, bet vai brīva ir latviešu tauta? Mūsu bērniem tiek liegta latviska vide, kurā augt. Rīgā ir rajoni, kuros 16 stāvu mājā dzīvo tikai divas latviešu ģimenes.

– Tas ir briesmīgi! Es neticu, ka tos cilvēkus ir iespējams integrēt. Tas ir neiespējami viņu lielā skaitā dēļ. Cеру, ka krievvalodīgie repatriēšies vai aizbrauks uz Eiropu.

Un Rīgas Dome... Mēs paši to ievēlējām! Cilvēki bija neapmierināti un tīšu prātu paši sev to nodarija! Mums – latviešiem beidzot ir jākļūst par latviešiem! Mums pašiem ir jākļūst labākiem, tādiem kādi gribam būt. Neviens un nekas, izņemot pašus, mums nepalīdzēs.

– Pirms gada Jūs parakstījāt latviešu garīgās intelligences un patriotu vēstuli, kurā bija izteikts atbalsts apgādā “Vieda” izdotajai grāmatai “Nevienam mēs Latviju nedodam”. Šī vēstule beidzās ar vārdiem “Mēs gribam Latvijas dekolonizāciju”.

– Jā! Es gribu Latvijas dekolonizāciju.

Man reiz bija saruna ar kādu vecu krievu sievieti, kura man pārmeta, ka visi latvieši neieredz krievus un grib, lai tie brauc prom. Viņai nebija saprotams, kāpēc būtu jābrauc prom, ja viņa šeit ir dzīmusi, šeit esot viņas dzimtenē. Tad es viņai jautāju, ja, pie-

mēram, liktenis būtu lēmis viņai piedzīmt lidmašīnā, vai vilcienā, kur tad būtu viņas dzimtenē? Mums latviešiem ir svēts jēdziens – Tēvu zeme, krieviski tas skan /otīzna/. Krievi šo vārdu nelieto savā leksikā, neesmu dzirdējusi! Tēvu zemes jēdziena izpratnes trūkums ir izklīdinājis cilvēkus pa pasauli. Šī krievu sievete sāka domāt, kas tas ir – Tēvu zeme. Es viņai ieteicu iedomāties savas saknes, vietu, kur tēvu tēvi ir dzimumi. Un jautāju, vai viņa var to atstāt un pamest? Padomju okupācijas režīms cilvēkiem skaloja smadzenes. Rezultātā viņai un daudziem citiem šis vārds ir kļuvis svešs. Ta bija šausmīga smadzenu skalošana, kas notika! Paši krievi tiņa iznīdēti, nerunājot nemaz par citām tautībām. Taču es pazistu daudzus pat ļoti patvērtiskus krievus.

Kāda krievu studente no Sanktpēterburgas, kas studē baltu valodas, man reiz teica, ka latvieši ir laimīgi cilvēki, jo mūsu dzimtene ir tik maza, ka to var it kā klēpi paņemt un paaukļēt. Viņa nevarot iedomāties, ka viņai būtu jāaizbrauc no Sanktpēterburgas, piemēram, uz Kamčatku. Viņai būtu bail! Viņa saka, ka viņas dzimtene ir Sanktpēterburga. Nevienu citu vietu viņa nespētu atzīt par savu dzimteni. Viņa atbrauc uz Latviju, kas ir tik maza un mīla, un viņa saka, ka saprot to lielo patriotismu, dzimtenes mīlestību, kas ir latviešos. Krievijas lielie plašumi ir izklīdinājuši cilvēkus, varbūt tāpēc viņiem ir vienalga, kur dzīvot.

► 5. lpp.

RIETUMU DEMOKRĀTIJAS UZVARAS GĀJIENS JEB ĶERŠANA UZ MUĻĶI...

Elīna BANGA

Nav noslēpums, ka priekšvēlēšanu laikā ļoti svarīga loma partiju atpazīstamības veicināšanā ir masu informēšanas projekta redaktoram Domburam personīgi. Noskaidrojām, ka pēc Gravas kunga domām šāds lēmums ir racionāla rīcība, kas veicinās informēšanas un pilsoniskas sabiedrības veidošanos. Nekur pasaules demokrātijas zemēs politisko partiju pārstāvji pie sabiedriskās televīzijas, radio un preses netiek kļāt, ja vien viņiem nav reālas izredzes tikt pie varas. Partiju reālās izredzes tikt pie varas, savukārt, varot noteikt sabiedriskās domas pētījumu biroju veiktās aptaujas. Domāju, ka

vairums cilvēku apšauiba šo pētījumu objektivitāti, taču tas lai paliek uz pašu biroju darbinieku sirdsapziņas. Laikrakstu “DDD” interesejā kas cits.

LTV generāldirektors, pamatojot pieņemtā lēmuma pareizumu, kā piemēru minēja ASV (laisītājiem jāpaskaidro, ka ASV ir pilnīgi cita vēsturiski izveidojusies vēlēšanu sistēma – tur ir tikai divi politiskie bloki: republikāni un demokrāti) un Rietumeiropas valstis. Tieši tādēļ uzdevām jautājumu, vai Gravas kungam ir zināma kāda attīstītā rietumu valsts, kuras politiskā, ekonomiskā un nacionālā situācija būtu līdz-

īga pašreizējai Latvijas situācijai? Gravas kungs uz to atbildēja negatīvi, piebilstot gan, ka Latvija tomēr nav tik ļoti atšķirīga no pārējās pasaules, lai neizmantotu pasaules demokrātijas pieredzi priekšvēlēšanu laika sadalīšanā. Tā vien šķiet, ka Gravas kungam trūkst izpratnes par Latvijā notiekošo, gluži tāpat kā reālo situāciju neizprot prezidente VViķe-Freiberga. Ja šāds apgalvojums ir maldīgs, tad kā lai izskaidro presidentes atbalstu Televīzijas rīcībai, kas patiesībā ir kļājis Satversmes pārkāpums?

► 6. lpp.

SARUNA

Līga MUZIKANTE

Daudz neizpratnes, apbrīna un zākas Aivars Garda saņem no apkārtējās sabiedrības. Tāpat arī pārējie Latvijas Nacionālās frontes Stratēģijas padomes locekļi nepaliek neievēroti. Mums jautā: kas mēs esam, kas aiz mums stāv, kur mēs tādi radušies? Šā iemesla dēļ nolēmām veidot diskusiju ciklu, kurā piedalīsies Latvijas Nacionālās frontes Stratēģijas padomes locekles, bijušās un arī vēl esošās Kultūras akadēmijas studentes Ilze Liepa, Liene Apine, Līga Krieviņa, Vita Nikitina un Līga Muzikante.

Mēs visas esam satikušās Latvijas Kultūras akadēmijā pasniegēja Aivara Gardas vadītajās lekcijās "Jaunā Laikmeta pasaules izpratne", kurās tika izskaidrotas pasaule notiekošās likumsakarības. Mums šīs lekcijas bija gaidītākās un interesantākās no visām Kultūras akadēmijā piedāvātajām.

Ilze Liepa: Aivars Garda nekad nepagura izskaidrot lietu un parādību būtību līdz pašiem pamatiem, ja kādam radās jautājumi. Tas ir īpašs talants! Laiks pagāja nemānot, bieži mūsu sarunas ieilga, un mēs turpinājām savu pasniedzēju izjautāt vēl krietni pēc lekcijas beigām. Izsakoties tēlaini, katra lekcija bija kā ieniršana neizsmējamu Zinību Okeānā.

Liene Apine: Es gribu uzsvērt, ka viņš kā pasniegējs bija ļoti vienkāršs. Taču nevis banāli, bet majestātiski vienkāršs. Nekad no viņa pusēs nejutu dižošanos ar savām zināšanām, kā tas nereti ir novērojams citu pasniedzēju vidū. Viņa stāstījums bija vērsts uz mums – studentiem. Aivarām kā pasniedzējam bija svārīgi, lai stāstītais būtu saprasts. Tieši tādēļ viņš izmantoja asprātīgus, aizraujošus piemērus no savas un citu ik-dienas dzīves. Tas arī radīja mani tīcību viņam un viņa stāstītājam – **Dzīvās Ētikas Mācība ir Mācība par dzīvi.**

Līga Krieviņa: Var teikt, ka lekcijas interesantas padarija tieši viņa neparastā personība. Atceros viņu kā ļoti laipnu un smaidīgu pasniegēzēju, kurš krasi atšķiras no pārējās pelēko cilvēku masas.

Līga Apine

gan cilvēkos, bet neviens man tās sniegt nespēja. Biju jau gandrīz samierinājusies, ka saprast savu vietu šajā pasaule man nav lemts. Tieši tāpēc jau pirmajā Aivara Gardas vadītajā lekcijā jutos pārsteigta, ka šis cilvēks zina atbildes uz maniem mokošajiem jautājumiem. Viņa zināšanas atbalsojās manā sirdī kā neapgāžama patiesība. Mani kā magnēts pievilk viņa vienkāršībā ietēptā gudrību, labesti ba un taisnīgums. Turklatā Aivars Garda mācīja savus studentus domāt, novērot un izzināt. Viņa lekcijas nebija tādas kā vairumam pasniedzēju – izmisiga vēlēšanās izklāstīt visas savas zināšanas. Tieši ot-rādi – Aivars lekcijās vienmēr iesaistīja auditoriju, uz jautājumiem atbildot ar trāpīgiem pretjautājumiem. Tādējādi tieka veidota izpratne, nevis vienkārši iekalta mācībviela.

Domāju, ka mūs visas aktīvi iesaistīties taisnīguma atjaunošanā Latvijā rosināja Aivara Gardas raksts 1999./2000.gada mijā LU avīzē "Latvija uz jauna gadusimteņa sliekšņa".

Laikraksts **DDD** Reg.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesi Rīga, 2002
Tirāža 5 000 cena 0,10 apjoms 4 x A 2
Izdevējs **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
Norēķinu konts Hipotēku un zemes banka;
Konts: LVL – 1000-054029-001;
USD – 1000-054029-002
Galvenā redaktore **Līga Muzikante**
Redaktores vietniece **Liene Apine**
Pasta adrese: **Kalnciema iela 53, dz.6,**
Rīga LV-1046
Interneta adrese: www.latvians.lv/nmln
E-pasts: inf@e-apollo.lv
Iespēsts: SIA "Tipogrāfija Ogrē",
Ogrē, Brīvības ielā 31, LV 5001
Pasūtījums Nr. 4/7
Ofsetiespiedums

Vita Nikitina: Mani jau no paša sākuma Aivars Garda pārsteidza ar to, ka loti atbilstā īstena kultūras cilvēka ideālam, kāds sastopams Senajā Grieķijā, Renesanses un citās augstas kultūras laikmetos. Viņš apbūra ar savu šarmu, pieklājību, zināšanām, cieņu pret dižgariem un to, ka sa-rezgītas lietas prata izstāstīt visiem saprotamā veidā.

Līga Muzikante: Jau kopš bērnības mani ir nodarbinājis jautājumi par dzīves jēgu un uzdevumu. Atbildes uz tiem meklēju daudz kur – gan dažādās skolās, gan grāmatās,

V.N.: Jau pats pasniedzēja paraugs lika aizdomāties par to, ka patiesi kultūrā cilvēks nedrīkst būt vienaldzīgs pret savu tautu. Šīs rūpes cilvēku izdaiļo. Radās vēlme izprast un pilnveidot šo pasaules skatījuma obligāti nepieciešamo šķautni.

I.L.: Sīs domas bija mani snaudušas un vienkārši gaidījušas isto brīdi, kad izlauzties.

L.K.: Līdz mūsu visu satikšanās brīdim mans patriots izpauðās tikai kā sve-cites nolikšana 18.novembrī pie Brīvības pieminekļa. Pirms tam man neviens nebija stāstījis par to, kādu pos-tu mūsu tautai nes šeit mītošie okupanti. Tādēļ varu tīkai pateikties par mūsu pasniedzēja spēju rosināt domāt un darboties.

L.M.: Minētais raksts, kurš nenoliedzami ierosināja arī mani, bija kā zibens spēriens. Jau tad bija vērojama ļoti spilgta sabiedrības sadalīšanās. Sākumā nespēju saprast, kāpēc ir tik daudz latviešu, kuri neizprot elementāro patiesību, ka okupantiem ir no Latvijas jāizbrauc. Tobrīd es vēl naivī domāju, ka viņi tikai izliekas par dumjiem okupantu aizstāvjiem. Tagad nākas secināt, ka tik tiesām liela daļa latviešu ir stulbi un glēvi mietpilsnojū un ienaidnieka iztapaņas. To-mēr reizē ar rūgto vilšanos par daudzu bijušo draugu un radinieku atteikšanos un pat naidu pret iesaistīšanos pēdējā iespējā pamodināt nohipnotizēto latviešu tautu, nāca arī prieks par iegūtājiem domubiedriem. Tājā laikā es ievēroju arī Kultūras akadēmijā strādājošo citu pasniedzēju garā nespēju. Sevišķu sašutumu mani radīja bijušais tautfrontētis, rektors Pēteris Lakis, kurš vērsa represijas pret Gardas kungu par viņa nacionāla-jiem uzskatiem un lekcijām. Arī par mums viņš presē izteicās ļoti nievājoši. Savukārt, profesoram Kalvim Zalcmanim, piemēram, bija bail no Krievijas un nepatika, ka rakstā "Latvija uz jauna gadusimteņa uzskatiem" un lekcijām. Viņš mēdza studentiem stāstīt, ka homoseksuāļi esot garīgi vairāk evolucionējušas būtnes... Sašutums un sāpes par apkārtējo pagrimumu mūsos radīja spēku un gribu palīdzēt Latvijai un latviešu tautai atdzīmt.

I.L.: Es domāju, ka Pēteris Lakis tieši savas skaudi-bas, bērišķīgās mulķības un ambiciju dēļ aizliedza Aivarām Gardam lasīt lekcijas Kultūras akadēmijā. Lakim bija bail no šī gudrā pasniedzēja nacionāla-jiem uzskatiem un vēlēšanās izaudzināt gudrus studentus. Uzskatu, ka tas ir zaudējums ne tikai Latvijas Kultūras akadēmijai, bet arī visai izglītības sistēmai.

Mūsu pirmie soļi na-cionālismā.

V.N.: Aizsākums saistīs ar situācijas apjaušanu un iz-vērtēšanu. Tad mēģināju pār-varēt bailes izteikt rakstiski savu nostāju par Latvijai no-darīto netaisnību, par nepieciešamo okupantu aizbrauk-šanu u.c.

L.K.: Sekojot līdzi tam, kas notiek politiskajā un sa-biedriskajā dzīvē, sāku visu vērtēt tieši no latviešu tautas interešu ievērošanas skatu-punkta. Secinājumi bija viens par otru šausmošķaki. Kopā ar meitenēm rakstījām vēstules uz avīzēm, meklējām kon-taktus ar nacionāli domājo-šiem cilvēkiem gan Latvijā, gan arī citur pasaule. Ja tiktū pub-licēts viss mūsu uzrakstītais, iznāktu vairākas grāmatas.

I.L.: Pati gan neatceros, bet man mēdz atgādināt kā bērnudārzā salatēvam pie eg-lītes labi sagatavotā dzejola vietā esmu noskaitījusi tau-tasdziesmu par to, kā uz eži-ņas galvu liek sargāt savu tē-vu zemi. Pie "vainas" laikam gan bija mans vectēvs, taču mamma gan tad bija satraukusies. Tāpat 1991.gada 4.maijā, kad pa radio paziņoja, ka nobalsota par labu Latvijas neatkarībai, es skrēju pa Ķekavu un pilnā balsī kliedzu, ka Latvija ir brīva! Vēl tagad atceros tukšās ielas. Cilvēki vairījās nākt laukā no mājām, tik dzīli viņos bija iesaknoju-šas bailes. Ar bijību sirdī ko-pā ar ģimeni stāvēju Baltijas Ceļā. Mani ķēma līdzi visur, arī demonstrācijās. Taču, protams, savus pirmos vērtīgos soļus spēru tikai vēlāk, kad sāku sevi apzināties un izpau-darbībā, ne tikai domās. Par to paldies maniem draugiem!

L.A.: Šī apziņa, ka esmu latviete, ka esmu piederīga šai zemei un kultūrai man ir bijusi vienmēr, cik vien sevi at-ceros. Esmu dzīvojusi arī citās valstis un ir bijušas lielis-kaies iespējas tur palikt, tomēr vienmēr kāds divains mag-nēts lika atgriezties Latvijā. Var jau būt, ka ilgā prombūtne arī stiprināja manu mīles-tību pret savu tautu un zemi. Taču patieso vārda "nacionālisms" nozīmi un atbildību, kādu uzliek piederiba kādai tautai, izpratu tad, kad satiku Aivarā Gardu, abas Līgas, Vi-tu un Ilzi. Piederības apziņa latviešu tautai pārvērtās priekipilnā, mērķtiecīgi ievir-zītā darbā cīņā par Latvijas deokupāciju un dekolonizā-ciju.

L.M.: Kā vienu no pir-majiem soliem atceros manu un otras Ligas uzstāšanos ra-dio raidījumā "Vārds tiek dots jums" 2000.gada vasa-rā. Streips tobrič bija atvai-lijumā, un ar Loretu Bērziņu mums bija diezgan drau-dzīgas attiecības. Tā bija pirmā reize, kad mēs, mei-tenes, tiešajā ēterā izteicām savu kategorisko nostāju par okupantu aizbraukšanu no Latvijas. Kaut arī Loreta iz-likās, ka lasa Dzīvās Ētikas Mācību, kura ir varonības un pašaizlīdzības Mācība, viņa pēc mūsu uzstāšanās sāka iz-vairīties un nožēlojamā kārtā paklausīt savam darbabiedram pederastam. Šobrīd Loretā vairs nelaiž mūs ēterā pat "Brīvajā Mikrofonā". Viņa pelna vienīgi manu un manu draudzeņu nicinājumu, jo skaistās tautas milestības vie-tā ir izvēlējusies nodevību.

Aivars Garda rosināja un rosina aizstāvēt sa-vu tautu, cīnīties par tais-nīguma atjaunošanu. Vi-nā personība piesaista uzmanību.

I.L.: Viņā ir liela labestī-ba, sirsniņums, draudzīgums un gādigums par otru, bet vi-sam pāri taisnīgums, – kā tei-cis Konfucijs: "Par labu ar labu, bet par sliktu pēc tais-nībā". Vērojot Aivaru, no vi-ņa var mācīties drosmi un

Līga Muzikante

varonību, rūpējoties nevis ti-kai par sevi un savu ģimeni, bet veltot savu darbu tautas labumam, klūstot pašaizlie-dīgam. Viņš vienmēr ir garī-gā līdzsvarā, ar mieru uzņem apmelojumu un apvainojumu gūzmu, kas gāzas pār viņu, bet "netīrumi" viņam klāt nelip. Nekad neesmu viņu redzēju-si nesavalīgu vai nervozu. Ja es varētu kādam piešķirt go-da zīmi par varonību un viriš-ķību, viņš būtu pirmsāk, kas to saņemtu. Esmu arī novēro-jusi, ka cilvēki viņa klātbūtnē klūst labāki, sāk smaidīt. Zi-not visu iepriekš teikto, Aivarām būtu visas iespējas klūt iedomīgam, vai godkārīgam, taču viņš tāds nav!

L.K.: Man patik viņa neizsmēlamā enerģija un al-laž ideju pilnais prāts. Katrs vīrietis varētu mācīties no vi-ņa drosmi, neatlaidību un pār-liecības noturību – ipašības, kas allaž piemītus latviešu vīriešiem, bet pēdējā laikā kaut kur zudušas. Kā priekš-nieks viņš ir ļoti prasīgs – ne-pieciešama disciplīna un lie-la atbildības sajūta, ja vēla-mies strādāt vienā komandā.

L.A.: Nezinu nevienu ci-tu, kuram būtu tāda taisnīga izjūta, kā Aivarām. Absurdie izteikumi par Aivarā Gardas

Vita Nikitina

"nekauniņu", izmantojot nacionālisma ideju personīgā la-buma gūšanai, mani rada lie-lu sašutumu. Varu tikai cerēt, ka arī es kādrezī spēsu ar tā-du pašaizlīdzību strādāt Vis-pārības labā. Pasaule būtu daudz labāka un skaistāka, ja ikviens ar tādu pašu neatlai-dību tiektos uz ideāliem, kā to dara Aivars Garda.

V.N.: Drosme, gara spēks, labsirdība, viedums, atjautība, humora izjūta, cīnītība, milestība pret Augstāko, kas liek nemītīgi pilnveido-ties – tās ir viņa īpašības.

L.M.: Es ar prieku klau-sos šos labos vārdus par Aivarā Gardu, jo zinu, ka tie ir patiesi. Parasti viņš pats cenšas iebilst, ja kaut ko tādu sakām viņam pašam. Tāpēc, meite-nes, es domāju, ka arī tagad nāksies dzirdēt nevienu vien iebildumu. Bet tieši jau šī viņa vienkāršība apstipri-na gara lielumu. Starp ci-tu, tas jau nav tikai mūsu augstais novērtējums.

Gluži šādu pašu cīņu pret LNF priekšsēdētāju ir iz-teikusi arī, piemēram, Gunāra Astras atraitne Herta Līviņa Astra. Iepriekšējā laikraksta numurā viņa atzīst, ka galvenās Aivarā Gardas rak-stura ipašības ir labsirdība un humānisms, kas pievelk daudz cilvēku. Tik tiešām, ap Aivarā pulcē-jas cilvēki, jo kā saka Astras kundze: "Viņam ir starojums un tīcība, ka viss izdosies." Viņa ir sa-skatījusi arī šā cilvēka spēju iedrošināt un humā-nā un gudrā veidā iet pret ne-taisnību. Viņa nosauc Aivarā par Gunāra Astras aizsākto darbu turpinātāju. Es pievie-nojos to dzīves pieredzi ieguvu-šo cilvēku domām, kuri sa-ka, ka šādi varojuši ir balva latviešu tautai, jo tikai viņu va-dībā tā kļūs brīva. Gudri cil-vēki sajūt un saprot Gardas kunga nenovērtējamo spēku, drosmi un gudrību. Man ļoti patika šī intervija ar Astras kundzi. Domāju, ka daudzus liek aizdomāties viņas vārdi: "Garda var kļūt par tautas va-doni. Pienāks brīdis un redzē-siet, ka viess, ko viņš aicina pie-pildīties." Agrāk es domāju, ka stāsti par pagātnē dzīvoju-siem varonīem ir tikai mīti un legendas. Bet tagad esmu pār-liecināta, ka aiz Dāvida, Spar-taka, Parsifāla, Odiseja un ci-tiem dižvaronīem stāv kāds reāls dižgars, kāda bezbaili-ga, savu tautu un cilvēci mīlo-ša personība.

Bet kāpēc tad notiek vēršanās pret Aivarā Gar-dū?

L.M.: Tumsas kalpi un pakalpiņi jūt, ka viņiem plā-ni klāsies. Vēršanās pret Aivarā Gardu notiek kampaņveidi. Tieki pieletoti dažādi psihotriki, noķengāšana, ap-melošana. Tagad diezgan ie-vērojama ir noklusēšanas po-litika. Tumsoni ir nīduši brības, taisnības un patie-sības cīnītājus visos gadsim-to. Atcerēsimies krustā si-šanas, dedzināšanas, spīdī-nāšanas, pakāršanas, nošau-šanas utt. Sā

tumsoņu aprobežotība. Arī tagad neviens nepamato, kas tieši ir nepareizs Aivara Gardas darbos un pasaules uzskata, tikai zākājas. Sādi paši muļķi sadedzināja Džordano Bruno par to, ka viņam bija pieejamas apslēptās Zināšanas, un viņš pamatoja, ka Zeme griežas ap Sauli. Varam tikai iztēloties, kā par viņu tolaik tumsoni zākājas. Bet vai tāpēc Zeme pārstāja griezties?

- L.A.: "Jo lielāka ir atnesītās Patiesības Gaisma, jo lieļāka ir tumšo spēku pretdarbība." Iedomājieties, pret mums vēršas visi 4.maija režīma uzturētāji: prezidente, Ministru prezidents, ministri, lieļākā dala deputātu, Drošības policija, televīzija, radio un populārkie laikraksti. Viņi nezina, ka mūsu spēks ir mūsu klusie atbalstītāji. Tie ir arī visās iepriekš minētajās institūcijās. Viņi neuzkrīto vēro un krāj faktus par mūsu pretinieku kaitnieciskajiem plāniem pret latviešu tautu.

- I.L.: Aivars nespēlē pēc valdošās kliķes noteikušiem. Varas vīri un sievās ir satraukti, jo ir atrācis kāds, kurš nav ne viņu "čoms", ne pakalpiņš. Bet gan tāds, kurš nevarēs kā marioneti paraukt aiz diedzīna sakot: "Dari to vai šo!" Teiciens, ka patiesība acis kož, šeit ir isti vietā. Aivara teiktais un darītais presei un dažādām valdības institūcijām liek skaļi brēkt un berzēt savas sūrstotās acis.

- L.K.: Es domāju, ka tas notiek tādēļ, lai novērstu latviešu tautas atmošanos no meliem, hipnotiskāmiega, kurā mūs cēnšas iejāt valdošās aprindas. Sajos melos sev "ligzdas" savījuši un "olas" sadējuši tā devētais sabiedrības krējums, neliela sabiedrības daļa, un tikai viņiem nav izdevīga šīs iekārtas maiņa.

Tādēļ arī viņi, bārstot frāzes par vispārējas labklājības aizstāvību, "ar putam uz lūpām" cīnās par **šīs savas labklājības saglabāšanu**, kuru tiem garantē pastāvošā valsts iekārta, precīzāk būtu teikt – pastāvošā anarhija. Tautas lielākajai daļai šāda mafijai līdzīgas grupas darbība nekādu labumu nenesīs, jo vispārības labums tiem ir tikai vārdi ar tukšu skapu.

- V.N.: Pie varas ir netiri krāpnieki, nelieši, glēvuli un skauģi. Visas valdošās institūcijas strādā šo ielikteņu piesegšanai, lai viņi ērtāk varetu slēgt

Liga Krieviņa

sev izdevīgus darījumus un aiz oficīluma izkārtnes apiet likumus. Kad nu parādās tāds cilvēks kā Aivars Garda, kurš izbrādā tumsas saaudzētos dzelkšņu dārzus, tad visi noziegumā līdzvainie brēc, iedarbinot viņiem pieejamos resursus. Saderam, ka viņi brēks arī tagad par mūsu sacīto!

- L.M.: Un neviens brēcejs savu brēcamo nepamato. Mums ir bijušas sarunas ar daudziem politiķiem, juristiem, ekonomiķiem, bet ne-

viens nav spējis pierādīt, ka Aivaram Gardam nav taisnība. Mūsu izteikumi argumenti par Latvijas atbrīvošanu no okupantiem, 18.novembra Republikas atjaunošanu un citi, ir tik pašsaprotami un spēcīgi, ka pretiniekam atliek tikai "acis noblisināt". Atceros, ka pat Satversmes Tiesas priekšsēdētājs Endziņš nešpeja mums, meitenēm, neko iebilst preti. Tas tikai pierāda, ka taisnīgums, kuru aizstāv arī Satversme, ir mūsu pusē.

- L.A.: Runājot par pasaules uzskatiem, neviens taču nepārmet, ka ir cilvēki, kuri sekō Kanta, Hēgleja, Ničes vai kādai citai filozofijai. Pat postmodernismu nenosoda. Bet Dzīvās Ētikas Mācība un Rērihu ģimene izsauc tumsonīs dusmas un bažas. Kāpēc? To lai viņi paši sev pajautā, kādēļ dusmojas par iespēju pilnveidoties un izziņāt Pasauli.

- Bet kāda ir sabiedrības attieksme kopumā?

- I.L.: Sabiedrības attieksme ir tik pat dažāda, cik dažādi ir paši cilvēki. Ja cilvēkā ir kaut niecīga taisnīuma izjūta, viņš grib, lai Latvija būtu brīva gan no okupantiem, gan no gara nešķisteņiem – homoseksuālistiem. Šādi cilvēki mums ne par ko nav jāpārliecina, viņi ir mūsu domubiedri. Taču ir jārunā ar tiem, kuriem pagādām nekas nerūp, pašāmierināti snauduļošajiem. Ir vēl trešā kategorija – izteikti nādigie.

- L.A.: Prieks, ka vienkārši tautas pārstāvju attieksme pret Latvijas Nacionālās frontes darbību ir pozitīva un atbalstītāju skaits aug, kaut arī oficiālais varas viedoklis, ko atspoguļo mediji, ir klajā nādīgs un mūsu darbību noso-

nešķītām. Pierakstītais teksts, kurš tīcīs translēts radio, ir saisināts, un iekavās dotas paskaidrojošas piebildes, jo radio darbinieki dažādās izveidojuši neveiklu un neprecīzu montāžu Aivara Gardas atbildēm.

I.M.: Gardas kungs, kāpēc jūs vēlaties ieklūt 8.Saeimā?

A.G.: Lai atbrīvotu latviešu tautu no okupantiem – tas ir uzdevums **numur viens!** Un nepieciešama ir demokrātijas atjaunošana latviešu tautai.

I.M.: Kāds ir tas mehānisms, kā jūs realizēsit iepriekš nosauktos divus svarīgākos uzdevumus?

A.G.: Lai atbrīvotu Latviju no okupantiem, mēs paredzam veidot sakarus ar ASV, Vāciju, Krieviju, Anglijas valdībām, kuras ir vājināgas Latvijas okupācijā, un mēģināsim šo problēmu atrisināt mierīgā ceļā, bez bruņotas cīņas. (...) Mēs gribam radīt latviešiem labvēlīgu apstākļus – ekonomiskās. (...) Ir aptuveni aprēķināts, ka Latvija katru dienu okupācijas deļ zaude 2 miljonus latu. Tātad – mēs maksājam okupantiem pensijas, skolojam okupantu bērnus, maksājam okupantu skolotājiem naudu.

I.M.: Kas to (Dekolonizācijas) likumu pildis?

A.G.: Visa tauta to pildis.

I.M.: Ko nozīmē: visa tauta to pildis?

A.G.: Okupanti ir tie un to pēcteči, kas ir iebraukuši Latvijā okupācijas laikā no 1940.gada 17.jūnija līdz 1991.gada 21.augustam, neatkarīgi no tautības. Ja šāds okupants ir ieguvis pilsonību, tad *Latviešu partija*, ja tai būs teikšana Saeimā un valdībā, panāks, lai šādas "pilsonības" tiktu anulētas.

I.M.: Gardas kungs, kāpēc jūs realizēsit ieklūt 8.Saeimā?

A.G.: Amerika ir vainīga. Tā kopā ar Angliju pirms Otrā pasaules kara un pēc tam – Jaltas-Potsdamas konferenčē nodeva Latviju. Tātad mēs šo vainas apziņu vienos radīsim, gluži kā *Vīzentāla Centrs* cīnās par savu tautu, arī mēs cīnīsimies loti uzcitīgi.

I.M.: Aivara Gardas jautājums Jurim Žuravļovam no "Sociāldemokrātiskās Labklājības partijas":

A.G.: Kāpēc jūs un jūsu partija nepalīdz krieviem atgriezties tēvzemē?

Juris Žuravlovs (J.Ž.): Tie, kas gribēja, tie jau sen aizbrauca, ja. A tie, kas šodien dzīvo Latvijā, tātad es uzskatu, ka viņiem nevajag braukt, viņiem jāstrādā, jāmāca savus bērnus, jāmaksā nodokļus un jāizpilda visus likumus Latvijas republikai.

I.M.: Jura Žuravļova jautājums Aivaram Gardam:

J.Ž.: No Viktora Kalnbērza ir jautājums, kāpēc jūs domājet nojaukt Uzvaras pievinekli, kurš bija domāts Otrā pasaules kara uzvarētājiem?

A.G.: Šīs piemineklis ir kauna traips latviešu tautai, pie kura mūsu okupanti iet

došs. Kaut gan daudzi cilvēki vēl nav sapratuši, ka nepieteik tai ar mutisku atbalstu, bet pašiem ir jāiesaistās Latvijas dekolonizācijas veicināšanā. Diemžēl ir arī vienaldzīgie. Ceru, ka šiem remdenajiem pietiks spēka laikus izdarīt pareizo izvēli – nostāties patiesības pusē.

- L.K.: Sabiedrības attieksme nav viens un tas pats, ko par mums raksta neliels loks esošajai varai kalpojušu žurnālistu. No personīgiem kontaktiem zinu, ka ir gan loti pozitīva, gan loti negatīva attieksme. Viss atkarīgs no cilvēka patiesās intēlgences līmeņa.

- V.N.: Tikai muļķi uzķeras uz bezargumentu propagandu, kas agrāk mūsu tau-tai nebija raksturīga parādība. Līdz ar to daži latvieši ir aizsārnojuši savu taisnīguma izjūtu, apaudējuši to ar pin-kānu ērtību, izdevīguma, baiļu, mazdūšības un aprobo-žotības vilniņu, kas patīkami silda viņu patību. Tādi negrib mācīties no pagātnes kļūdām, nevēlas upurēt islaicīgu bau-du, lai sasniegstu gadītām lo-lotus un dārgus ideālus.

- L.M.: Kopumā attieksme raksturo mūsu darba svarīgu-mu. Sabiedrībā notiek sada-šīšanās veselajos un puvušajos graudos. Ar to ir jārēķinās. Taču es zinu, ka latviešu tautas veselie graudi ir neizsakāmi spēcīgāki par puvušajiem. Tā tas ir arī pārējā dabā. Tas, kas ir sapuvis, ir kļuvis bezspēcīgs pret dzīvības vitalitāti.

- Nobeigumā – kāpēc va-jadzētu balsot par Latviešu partiju?

- L.K.: Mūsu pamatmērķis ir latviešu tautas patiesas brī-vības atgūšana, mūsu darbības turpināšana citiem līdzekļiem, izmantojot Saeimas deputāta statusu. Nākošajās vēlēšanās jau būs par vē-

skaita, viņi iegūst vēlēšanu tie-sības. Nav nekāds brīnuma, ka "naturalizētie" balso par krievu partijām, kuras sola krievu valodai valsts valodas statu-tu, kā arī pilsonības piešķiršanu visiem nelegālajiem imigrantiem-nepilsoniem.

Katrs var pārliecināties, kas notiek Rīga, kur krievi ir valdošā koalīcijā, un iztēloties, par ko šādi okupantu savēlēti deputāti pārvērtīs mūsu Tēvzemī Latviju, ja tie visi iegūst pilsonību.

- L.A.: Balsojot par *Latviešu partiju* cilvēki balsos par Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju – tātad par latviešu saimniecības atgūšanu savā zemē. Mums nav svarīgi, ka tiekam ievelēti kā individuī; būtiski ir, ka tiek atjaunots taisnīgums.

- I.L.: Mēs negribējām iet politikā, bet citas iespējas nav. Latvieši uztraucās, ka nav par ko balsot, nav partijas, kas viņus aizstāvētu. Arī mums tas

rūp. Tāpēc izlēmām uzņemties šo grūto cīņu paši. Nākotne tagad ir ikviens vēlētāja rokās. Latviešiem ir viens kaitīgs nacionālais kompleks: "Ko tad nu es..." Ja gribam izdzīvot kā tauta, šī doma ir jāmaina pret citu: "Kurš gan cīts, ja ne es, un kad gan citreiz, ja ne **tagad!**". Latviešiem ir tiesības dzīvot patiesi brīvi savā Tēvzemē, tāpēc latvieši par "Latviešiem"! Kopā mēs esam stipri!

- V.N.: Šajā partijā ir sa-pulcejušies vairāki, gribētos teikt, pirmie ciruli, kuri iz-turējuši divpadsmit gadus ilgo spēlēgoņu, norūdījuši savu asredzību, analītiskās spējas un nav lāvušies psihotriku eksperimentiem. Tie ir garā stipri cilvēki, kurus nebiedē augstas prasības, ienaidnieka nīrgas un zākāšanās. Aiz mums vēl stāv tādi paši un līdzīgi domubiedri, draugi, līdzstrādnieki. Tā ir un būs partija, kura saliedēs latviešu labakās īpašības, pierādis dzīvē, ka latvieši – nabagi, bagāti, antiņi vai lācplēši, dažādu baznīcu kristīti, spēj vienoties brīdi, kad jāglābj Māte Latvia no svešas varas ketnām.

- L.M.: *Latviešu partija* ir unikāla ar savu garīgo un in-telektuālo potenciālu un apzinīju, ka Latvija tiks atbrīvota no okupantiem un paglābta no visām blēdigajām starptautiskajām organizācijām un savienībām. *Latviešu partija* ir visas latviešiem naidīgās sistēmas pretiniece. Tas nozīmē, ka mēs gribam radikāli mainīt valdošo politiku – tātad latviešu tauta justos labi Latvijā. Mēs mākam cīnities, jo latvieša patiesā mentalitāte ir – brīvības karotājs. *Latviešu partijai*, kura aizstāv latviešu tautas intereses, mazvērtības kompleksi, glēvums un stulbums nepiemīt! Mēs nākam, lai uzvarētu! ♦

lu saprast to, ka vajadzēja bal-sot par *Latviešu partiju* šajās vēlēšanās. Ar katru brīdi pie-aug "naturalizēto" okupantu

Ilze Liepa

skaita, viņi iegūst vēlēšanu tie-sības. Nav nekāds brīnuma, ka "naturalizētie" balso par krievu partijām, kuras sola krievu valodai valsts valodas statu-tu, kā arī pilsonības piešķiršanu visiem nelegālajiem imigrantiem-nepilsoniem.

Katrs var pārliecināties, kas notiek Rīga, kur krievi ir valdošā koalīcijā, un iztēloties, par ko šādi okupantu savēlēti deputāti pārvērtīs mūsu Tēvzemī Latviju, ja tie visi iegūst pilsonību.

- L.A.: Balsojot par *Latviešu partiju* cilvēki balsos par Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju – tātad par latviešu saimniecības atgūšanu savā zemē. Mums nav svarīgi, ka tiekam ievelēti kā individuī; būtiski ir, ka tiek atjaunots taisnīgums.

- I.L.: Mēs negribējām iet politikā, bet citas iespējas nav. Latvieši uztraucās, ka nav par ko balsot, nav partijas, kas viņus aizstāvētu. Arī mums tas

J.Ž.: Tad iznāks tā, ka okupanti tomēr paliks Latvijā?

A.G.: Tie, kas apprečējušies ar latviešiem, tiem ir šāda prioritāte.

J.Ž.: Tie neskaitās, un visiem tad jāskrien uz "zaksu" ātri un precīties.

A.G.: Es ceru, ka latvieši neprecīses. Tiešām ceru.

J.Ž.: Nu kā ta nē.

I.M.: Gardas kungs, jau-tājums Jurim Žuravļovam:

A.G.: Kāpēc jūs un jūsu partija, kurā ir arī ārsts Kalnbērzs, nevēršas pret tādu smagu psihisku no-virzi kā homoseksualisms?

J.Ž.: Ar šo problēmu cīnīties absolūti neveiksmīgi un pretdemokrātiski, ja. Mēs uz-skatām, ka šodien ir vislielākās problēmas citas.

I.M.: Gardas kungs, mi-niet vismaz trīs iemeslus, kāpēc vēlētājiem būtu jā-balso tieši par jūsu parti-ju.

UZMANĪBU - “EIROFĪLU” UZBRUKUMS SABIEDRĪBAS VESELAJAM SAPRĀTAM!

Līga KRIEVINA

Pārāk uzkrītoši ar masu sazinās līdzekļu palīdzību tiek propagandēti dažādu “pētījumu”, “sabiedrības aptaujas” rezultāti. Jau otro mēnesi pēc kārtas tiek publiskoti ziņojumi par to, ka sabiedrībā pieaug ES atbalstītāju skaits. Domājot, šās sabiedrības daļā jau klist runas, ka balsojums par iestāšanos ES būs tikai fikcija. Tieks runāts, ka viss notiks pēc scenārija: “Galvenais, nav tas, kā cilvēki nobalso, bet gan – kā tiek saskaititas balsis.”

Ierādā uzkrītoša tendence – “par” iestāšanos ES, kā ziņo iepriekšminētās apšaubāmās ticamības sabiedrības “aptaujas”, vairāk izsakās cilvēki, kuriem ir augstāka izglītība, liekāka turība, gados jaunāki sabiedrības locekļi. Pretēji tam – “eiropretinieki” tiek raksturoti kā cilvēki ar mazāku izglītību, mazāk turīgi un konservatīvi, neko nesaprotoši vecākās paaudzes cilvēki. Tas viss izskatās pēc atklātas smadzeņu skalošanas, jo kuram tad gribas būt neveiksmiekam? Par modēs lietū tiek pasniegta *eirofīlija*, kas it kā raksturo veiksmīgāko, progresīvāko sabiedrības daļu.

Arī padomju laikos labā, izglītotā, strādīgā, sabiedriski aktīvā sabiedrības locekļa tēls tiek piedēvēts komjauniešiem. Tie, kuri nevelējās iestāties šajā organizācijā, bija sliktie buržuāziskie elementi, sabiedrības kauns. Tieši tas pats notiek mūsdienās, gan ar masu saziņu līdzekļu, gan šādu “sabiedrības aptaujas” palīdzību tiek radīts negatīvs tā cilvēka tēls, kurš ir pret iestāšanos ES – mūsu valsts neatkarības iznīcināšanu un tā dēvēto sabiedrības integrāciju – latviešu tautas dezinTEGRĀCIJU, atšķaidot to ar okupantu masām.

Parasti uz iestāšanos ES aicina tieši nelielais sabiedrības slānis, kuriem no tā nāks kāds labums. Aiva Višnā biznesa foruma “Latvijas uzņēmēju iespējas Eiropas Savienībā” organizētās [divaina sakritība vai likteņa ironija?] – L.K.J. vadītā interneta portālā delfi.lv 2. augustā publicējusi demagoģisku rakstu “Pirmsreferendumu bailes. No bailēm”. Viņa raksta: “Tiklab pētījumi Latvijā kā nesen kaimiņzemē Lie-tuvā veiktais (LETA, 19. jūnījs) apliecinā, ka integrācijas atbalstītājus un noliedzējus šķir dzīla sociāla plāsa. Jaunie, izglītītie, pārtikušie, uzņēmēji, lielpilsētnieki konfrontē savos uzskatos ar gados vecākajiem, cilvēkiem bez augstākās izglītības, mazturīgajiem, lauciniekim, arī nacionālajām minoritātēm. Tā ir plaista, kas pastāv arī citās sabiedrības diskusijās par tai svarīgiem jautājumiem. Trūcīgie, mazizglītītie un optimistiski zaudējusie vieglāk pakļaujas primitīvai propagandai, iebiedēšanai, demagogijai. Tieim ir grūti uzklasīt un izprast izsvērtus argumentus vai sarežģītu informāciju.”

Patiessība ir tieši pretēja. Valdošās klijekās pārvērtītie masu sazinās līdzekļi nodarbojas ar lētu propagandu, neminot faktus, bet oponentiem izteikties, minot skaidrus, pārliecinošus faktus, neļauj. Tikai dažreiz ir dzirdams arī kāds pretargumenti *pa celam uz Eiropas Savienību*, taču parasti to pavada komentārs, bieži vien ar zemi nolidzītu iepriekšteik un neļaujot ES pretiniekam atspēkot *eirofīlisko* demagogiju. 2000. gada aprīli pie Zinātni akadēmijas notika jauniešu pikets pret ES. Tas bija sapulcējīgs sešus dalībniekus. Latviešu intelīgences apvienības rīkotās konferences “Latvija ceļā uz ES” referents Indulis Bērziņš pat mainīja savu uzrunu, un sāka “apgāzt” jauniešu izdales materiālā minētos iemeslus, kādēļ Latvijai nevajadzētu iestāties ES. Turklat nevis ar faktu minēšanu, bet gan ar lētās demagogijas palīdzību, sakot ka viss ES pretiniekus rakstītās ir mīts. Varēja redzēt, ka viņš ir manāmi satraucies – jautājums: par ko? Ja jau *eirofīli* ir par sevi tik pārliecināti, tad kādēļ pāris jauniešu pikets spēja izsist no līdzsvara ārlietu ministru?

Starp citu, laikā, kad Latvijas varas kliķe uzsāka ceļu uz “saulaino nākotni” ES, Latvijas Kriminālkodeksā par cenzoriem iesaistīt mūsu valsti kādā valstu savienībā bija pareizēta kriminālatbildība, par kuru jo lielāks sods pienācās, ja to veic organizētā grupā. Taču šī norma, plašākām tautas māsām nezinot, no Kriminālkodeksa tika izņemta, dodot valūtiem, kuri vēlas Latviju iesaistīt dažādās savienībās. Vai arī tas ir kārtējais “eironīdēju” un “neizglītoto” sacerēts mīts, I.Bērziņa, kungs? ♦

Apgāds “Vieda” ir izdevis **Dzīvās Etikas Mācības 6. sējumu**, kurā varam lasīt pēdējo Mācības grāmatu **“Pārpasaulīgais”**.

Tā ir mūsu Diženo cilvēces Skolotāju iekšējā dzīve, kuru viņi pavada tepat uz Zemes, tiek Pārpasaulīgos apstākļos, uzmanīgi vērodami un ievirzīdamī notikumus pareizā gultnē, nepārkāpjot cilvēka brivo gribu. Šie Diženie cilvēces Skolotāji ir ļoti bieži iemiesojušies arī mūsu Zemes pasaule un parlikuši pažīstami kā visspīgtākās vēsturiskās personas – cilvēces Svetvaronji. Citiem vārdiem, šie Diženie cilvēces Skolotāji ir

Dieva Engeli un Ercengeli, kurus Dievs sūta iemiesoties šajā pasaule ar noteiktu uzdevumu. Viņi veido Dieva Neredzamo Pasaules Valdību. Tas, kurš kalpo Kristus, Budas, Krišnas un Dzīvās Etikas Mācības idejām, kalpo šai Svētajai Valdībai.

“Var salīdzināt virknī iemiesojumu un brīnīties, cik dažāds ir to ārējais veidols: te Valdonis, te daudz cietušais garīgais Skolotājs, te varonis, te ventuļnieks, te tautu vadonis, te gudrs valdniesks, te mūks, te filozofs un, beidzot, Smalkajā Pasaule ārsti un Zemes tautu dziedinātājs. Ilgi būtu jāuzskaita visas iepriekšējās dzīves, bet allaž ir bijusi tā pati Kalpošana un tā pati vajāšana.” (Dzīvās Etikas Mācība. “Pārpasaulīgais”, 93. §)

SMIETIES VAI RAUDĀT?

INTERVIJA AR RUNDĀLES ZEMNIEKU ARVĪDU KRĀNEVSKI

◆ 1. lpp.

– Kādēl, jūsuprāt, “Rīgas Dzirnavnieks” uzstādīja sādas prasības? Kā interesēs tas ir?

– Varu tikai minēt. Ieinteresētos redzēsim velāk. Daudziem zemniekiem nav viegli izaudzēt graudus, kuru lipeklā saturis ir 25%. Acimredzot, “Rīgas Dzirnavnieks” grib mazāk iepirkat graudus no latviešu zemniekiem.

– Kur savus izaudzētos graudus liek tie zemnieki, kuri līdz šim bija rēķinājušies, ka “Rīgas Dzirnavnieks” iepirk viņu sarāto produkciju?

– Zemnieki ved graudus uz mazajām dzirnavām. Piemēram, “Bauskas klēts” līdz šim strādāja ar mazajiem zemniekiem. Tagad arī viņiem kļūst aizvien grūtāk pieņemt graudus no mazajiem ražotājiem, jo jaapkalpo lielie, kuri neizturēja “Rīgas Dzirnavnieka” augstās kvalitātes prasības un kā korki atlidoja šurp no Rīgas.

– Kādēl? Vai tad viņu izaudzētie graudi ir zemākas kvalitātes kā mazajās saimniecībās audzētajiem graudiem?

– Tuvākajā un tālākajā apkārtnei man zināmi cilvēki maisās pa pārtikas tirgu ar *Fēginu* – mazprasīgu kviešu šķirni, kas neprasa stingru agro-ritmu. Labos gados, kad Dievinš ir labvēlīgs, tos var lietot arī kā pārtikas kviešus, bet katru gadu un arī šogad tā tas nav. Ir zemnieki, kuri apsaimnieko lielas zemes platības un ekonomē līdzekļus, audzējot šo kviešu šķirni. Iegūtie graudi ir zemākas kvalitātes ar mazu lipeklā daudzumu (atsevišķiem saimniekiem pat tikai 19%). Tie patiesībā ir lopbarības graudi, bet šie zemnieki nekaunīgi maisās pārtikas tirgu, traucē un izjauc to. Rīgā viņu izaudzētos graudus neņem un viņi nāk atpakaļ tur, kur mazie zemnieki jau sarunājuši pārdomu savus graudus. Un labais tonis, Zemkopības ministrijas politiskā līnija prasa, ka no lielajiem zemniekiem ir jāiepērk. Mazie zemnieki tiek izspiesti no tirgus, tāpēc, ka lielie sluktāk strādā.

– No jūsu teiktā izriet, ka mazās zemnieku saimniecībās ir iespējams iegūt kvalitatīvāku produkciju.

– Lielās platībās nekad nevar ievert visu, ko vajag tik precīzi, lai ražotu augstvērtīgus graudus. Manā saimniecībā izaudzētiem graudiem, piemēram, lipeklā saturis ir 33%. Tas no gaisa nekrīt. Tas ir rūpīgs un pedantisks darbs. Lielās platībās to nevar sasniegt.

– Vai tas, kas notiek ar Latvijas lauksaimniecību, šajā konkrētājā gadījumā graudu tirgū, ir nejaušība vai apzināti veidota politiskā situācija?

– Domāju, ka tā noteikti ir mērķtiecīgi veidota politika, jo, es vēlreiz atkārtōju, maižtei nevajag graudus ar 25% lipeklī – pieteik ar 23%. Ja pacēl lipeklā normu, tad “Rīgas Dzirnavniekam” kaut kas ir padomā. Varbūt viņi cer, ka latviešu zemnieki nespēs pilnībā viņus apgādāt ar kviešiem un kā jau Zviedrijas uzņēmumus tas pirmām kārtām nodrošinās tirgu zviedru zemniekiem.

– No dažāda ranga varas struktūru pārstāvjiem izskan apgalvojumi, ka ie-mēls, kādēl latviešu zem-

nieks nevar pilnvērtīgi at-tīstīt ražošanu, ir vienkārša neprasme strādāt. Vai jūs piekritat šādiem sprie-dumiem?

– Tā gan tas nav. Es negribētu teikt, ka latviešu zemnieki nemāk strādāt. Tie, kuri grib, tie prot. Nelaime melejama citur. Sākot ar 1990.gadu samazinājās lauksaimniecībā ražošana. Tas bija logiski, jo pazudza nepiepildāmais Krievijas tirgus. Taču pie tā, ka ražošana samazinājās tik tālu, ka pašu saražotā produkcija vairs nespēja pie-pildīt iekšējo tirgu, vairojams ir nevis zemnieks, bet gan piešķi-ri līdzekļi no augšas: **neprofesionāla nozares vadīšana**, lai neteiku vairāk. Tā nebūt nav zemnieku vaina.

– Kā izpauðās šī neprofesionalitātē?

– Neprofesionalitātē izpauðās divos virzienos. Pirmkārt, ar subsīdiju un valsts atbalstu izkroploja konkurenci, patiesībā godīgu konkurenci vis-pār likvidēja. Tirgus ekonomiķas ir dzelzains likums – vienīgais, dzenošais, stimulējošais faktors, kas attīsta ražošanu un **godīga konkurence**.

– Kas ir godīga konkurrence?

– Godīga konkurence ir tad, kad visiem ražotājiem ir vienādi ražošanas juridiskie un ekonomiskie noteikumi. Patreiz speciāli tiek atbalstīti no valsts tikai lielie ražotāji, bez iepriekšējas konkurences at-zīstot, ka viņi ir tie perspektīvākie. Tā bija lielākā kļūda, kas arī iznīcināja godīgo konkurenci. Negodīga konkurence, savukārt, ekonomikā rada vai nu stagnāciju, vai lejupslīdi.

– Ekonomikas institūts, savukārt, izvirza tādu teoriju, ka attīstīties spējīga

var būt tikai tāda saimniecība, kuras zemes platība nav mazāka par 500 hektāriem. Šī teorijas reali-zācija dzīvē nozīmē to, ka 120 – 140 tūkstošiem zemnieku jāpārdo savas saimniecības un jāpārce-las uz dzīvi pilsētā.

– Tādu teoriju var radīt cilvēki, kuri galīgi neiedzīlinās ražošanā un nepēta ražošanu. Tie ir tie, ko zinātņu doktors Bo-ruks sauc par *tāriem ekonomi-kiem*. Viņu aprēķini ir ļoti vienāki – ja viena hektāra pē-ļa, piemēram, ir 10 latu, tad no 100 hektāriem būs tūkstoši utt. Bet viņu abstraktās konstrukcijas neatbilst dzīves patiesībai. Pat viena pagasta robežas, salīdzinot saimniecības ar līdzīgu platību, augsnes sa-stāvu un tehnisko bāzi, redzēsim, ka tās ir atšķirīgas – viena ir stiprāka, bet otra vājāka. Kāpēc? Vissvarīgākā loma, ko ekonomisti bieži nejēm vērā, ir **subjektīvajam faktoram**. Neviens ekonomists nevar ap-reķināt manu zināšanu un at-tieksmes pret darbu vērtību. Kaut kāda zinātnieka apgalvojumi, ka optimāla saimniecība ir 500 hektāru, ir pilnīgi aplami. Tie var un jau nodara lielu kaitējumu ne tikai zemkopībai, bet visai ekonomikai.

Pie vienādiem noteikumiem mazās saimniecības obligāti apsteigs lielās saimniecības, jo to ražošana ir intensivāka.

– **Varbūt latviešiem, to-mēr, vajadzētu ieklausīties šo teorētiķu, tāto eko-nomistu aprēķinos un pār-dot savas mazās saimniecības un doties uz pilsētu?**

– Visbriesmīgākais ir tas, ka valsts vai kaut kāds no valsts uzturēts institūts, tā direktors iedomājas, ka ir pats Dievs ze-mes virsū, kuram dotas tiesības noteikt kādai saimniecībai Latvijā jaattīstā un kādai jā-iznīkst. Neviens to nevar pateikt un nedrīkst diktēt. Tāpēc, ka visvairāk saimniecības spēju attīstīties nosaka tieši subjektīvie faktori. Protams, jāņem vērā arī objektīvie faktori – zemes vērtība, saimniecības lielums, attalums līdz pilsētai u.c. Bet, ja ir godīga konkurence, visnospēlē tieši subjektīvās faktors – saimniecība var būt nezināma, deklaratīva. Ir pierādīts, ka ne sociālistiskā, ne tirgus ekonomika nevar attīstīties bez godīgas konkurencēs.

– **Vai arī Eiropas Savienības izvirzītās prasības vei-cina politiski radīto negodīgas konkurencēs attīsti-bu?**

– Godīga konkurence bija iznīcināta vēl pirms domas par Eiropas Savienību. Līdz brīdim, kad parādījās valsts sub-sīdījas, visi bija vienādi, visi strādāja un viss bija godīgi. Tālāk parādījās valsts at-balsts, radās jautājums – kuram dot naudu un kuram nedot? Protams, deva lielajiem, jo tie esot tie perspektīvākie. Tā bija lielākā kļūda, kas arī iznīcināja godīgo konkurenci. Negodīga konkurence, savukārt, ekonomikā rada vai nu stagnāciju, vai lejupslīdi.

– Otrs neprofesionalitātēs pierādījums ir pārtikas **tir-gus neaizsargātība**. Mūsu valdība neaizsargāja saviem ražotājiem tirgū. Bet tirgus, kā to jau pierādījuši nopietni ekonomisti, ir katras valsts un tautas **NACIONĀLĀ BAGĀ-TĪBA** – nav nozīmes rāzot, ja nav kur pārdot. Ja mums būs tirgus, varēsim strauji kāpi-nāt ražošanu, mēs būsim turīgi. Ja nebūs tirgus, kur iz-audzēto pārdot – būsim naba-gi. Diemžēl Latvijai vairs nav savs iekšējais tirgus, tas jau sen atdots rietumi pārtikai. Un ne tikai pārtikai, arī rūpniecības precēm. Katrā sevi cie-noša valsts mēģina saglabāt tirgu saviem ražotājiem.

– **Vai jūs, ja jums būtu tāda iespēja, aizvērtu Latvijas robežas, ļaujot ievest tās preces, ko nevar saražot šeit uz vietas, vai arī rīkotos kā savādāk?**

– Uzskatu, ka tā ir vienīgā iespēja, kā uzlabot Latvijas ekonomisko situāciju. Ir divi uzskati: pirmais – aiztaisīt robežas un aizsargātība; otrs – tirgus liberalizācija. Tas nozīmē, ka tirgus tiek atvērts, ļaujot ienākt ikvienu, kurš to vēlas. Kurš no šiem uzskatiem ir pareizs ir jāskatās no attiecīgās valsts ekonomiskās situācijas. Bagātā valsts var netaisīt robežas ciet, bet ar dažādiem panēmieniem var **dempingot** un iejet otras valsts tirgū ar zemām cenām. Tāpēc visas pasaules bagātās valstis prasa liberalizēt tirgū. Tādā veidā

AR TĒVU ZEMI SIRDĪ

◀ 1. lpp.

- 1994.gadā jums piešķīra Trīszvaigžņu ordeni, jūs no tā atteicāties. Kas jūs pamudināja uz šādu rīcību?

— Tajā laikā es strādāju SAB Totalitārisma sekū dokumentēšanas centrā pie čekas dokumentiem. Kādā pusdienu pārtraukumā viena no kolēģēm lasīja priekšā "Latvijas Vēstnesi", kurā bija publīkti kārtējo ordeņu saņēmēju vārdi. Lasot šo sarakstu, tajā atklājām četrus vārdus, kurus zinājām no čekas kartotēkām... Kolēģi skatījās uz mani un teica: "Lidij, tev kaut kas ir jādara!" Es atteicos no ordeņa, jo uzskatīju, ja ordeņus dod arī tiem, kas ir čekas aģēntu sarakstos, tad kaut kas nav kārtībā ar latviešu morāli. Tā sauktie "čekas maisi" nebija nekādi maisi, tā bija okupācijas varas speciedesnu kartotēka, kurā tika ierakstīti mūsu brāļi latvieši. Vai tiešām šo faktu mēs uzveram kā bez prāta?! Es atdevu ordeni, lai tam pievēstu uzmanību. Līdz tam būdim šis ordenis manās acīs bija liels un cildens, jo nāca no pirmsokupācijas Latvijas. Tāgad uz to šādi vairs nevar skaitīties. Man nebija viegli to atdot. Man ir žēl. Bet nu jau ir vienalga, jo visas vērtības ir nonivelētas. Cilvēki kļuvuši vienaldzīgi pret to, vai tev ir vai nav kartite čekas aģēntu

sarakstos. To vairs neuzskata par morālu noziegumu. Taču Jūdas noziegumam noilguma nav!

Lidija Doroņina-Lasmane:
"Viņi gribēja, lai mēs rāpojam, lai viņi šeit var darīt ko grib!"

Kad mani tiesāja par pretpodomju literatūru, bija 17 liecinieku. Lietas nobeigumā man atlāva savu lietu izlasīt. Es studēju šo liecinieku teikto un sapratu, ka viņi ir centušies runāt tā, lai izpaktiku izmeklētājam, nevis lai viņu teiktās nāktu par labu man. Čekai vienkārši vajadzēja nospiest latviešus uz ceļiem —

tos, kas bija palikuši neizsūtīti. Viņi gribēja, lai mēs rāpojam, lai viņi šeit var darīt ko grib! Mani nodeva mans draugs. Tas bija šoks!

To no dokumentiem es uzzināju tikai pēc viņa nāves. Viņš tā arī nespēja man atzīties.

Visgrūtāk ir milētos pašus "savējos". Es esmu pati ar sevi tikusi galā. Mana tīcība nelauj nepiedot.

- 16.martā latviešu legionāriem un nacionālajiem partizāniem aizliediet gājenā un nolikt ziedus pie Brīvības pieminekla.

— Bet es eju! Man to neviens nevar aizliegt! Lai visi latvieši iet! Neviens rakstiski nav man pateicis, ka es nedrikstu iet. Es nezinu, kāpēc latvieši negrib godāt šīs dienas, kurās jāatceras un jāpiemin. Ar latviešu valodu ir tas pats. Kāpēc man ir jārunā krieviski, ja man nav jārunā krieviski? Es nerunāju krieviski! Un viņi sāk runāt

ar mani latviski. Latviešiem ir jārunā latviski! Valoda, deokupācija — tie ir jautājumi, kas ir palikuši neatrisināti vēl joprojām. Tās ir starptautiski risināmas problēmas. Tāpat ir jāpieprasa kompensāciju par padomju okupācijas laikā nodarītajām pārestībām no Krievijas! Krievija neatzīst, ka mūs okupēja. Latviešiem jau

sen vajadzēja likt uzsvaru uz šiem jautājumiem!

Atmodas sākumā Gorbunovs aizbrauca pie Amerikas latviešu apvienības un kļuva par goda biedru... Tā sākās vietas nelaimes. Tagad viss ir saults vienā kokteilī un mums tas ir jādzēzer.

- Ko jūs domājat ar vārdiem "visas nelaimes"?

— Piešķiram, nevajadzēja dot Trīszvaigžņu ordeni cilvēkiem, kuriem ir bijusi saistība ar čeku, kuri ir aģenti.

Latviešiem ir jāpāceļ nolaitītās rokas. Laukos daudzi ir nolzēruši savas latvisķas smadzenes. Man nav saprotams, kā laukos cilvēks var mirt bādā. Es esmu lauku cilvēks un zinu, kā zemi jāstrādā un ko tā var dot. Man nekad nav nācis prātā nolaist rokas. Ko tas vispār nozīmē?! Visapkārt ir tik daudz darba, tik daudz cilvēkiem iet grūti! Ja es savos gados vēl spēju kādam palīdzēt, tad es to daru! Cilvēks var dalīties ar savu pēdējo kūmos. Es to iemācījos lēgeros. Esmu izdzīvojusi daloties ar pēdējo, norijot bāda siekalas.

- Bet valsts vara?

— Augstākais, ko es no savas valdības varu prasīt, ir patēsiņa. Mums jāprasa taisnīgums no savas varas. Esiet patiesīm taisnīgi!

- Vai mēs tādu saņemam?

— Nesaņemam! Bet mēs tāču viņus ievēlam! Un nenotiek tā, kā mēs gribam! Ja es varētu vēlēt par atsevišķiem cilvēkiem, es vēlētu tikai par dažiem.♦

Ja nekas nemainīsies, ja valsts vadītāji tik pat mērķtieciņi stūrēs uz Eiropas Savienību, nemaz nerūpējoties par savu ražotāju, izveidosies situācija, ka mazie ražotāji iznīks, bet lielājām saimniecībām būs grūti konkurēt ar ES ražotājiem, jo tās nav veidojušas godīgas konkurences ceļā. Princīpa, lauksaimnieciskā ražošana būs ļoti minimālos apjomos un pieaugus bezdarbinieku skaits. Tās ir muļķības, ka mēs ar sēnēm, ar tūrismu un ar citām tamlīdzīgām lietām varēsim pilnībā nodarbināt savus cilvēkus. Lauksaimniecībā nodarbināto skaits no 1997. līdz 2000. gadam ir samazinājies par 70 tūkstošiem, un šis skaitlis turpina augt.

- Bet laukos tācu pamātīvo dzīvo latvieši...

— Jā, un tieši latvieši paliek bez darba. Pašreizējā politika ir vērsta pret latviešiem, pret latvietību un latvisķumu.

Sajā sakarā man nāk prāta intervija ar A.Šķeli, kur viņš pazīnoja, ka pašreiz notiek tas, ko viņš jau iepriekš bija paredzējis — nākotne ir tikai lielajiem zemniekiem, bet mazajiem jāmeklē darbs cietur. Tas nav vis viņa tālredzīgais paredzējums, bet gan viņa apzinātās politikas radītās sekas. Tad, kad samazinājās ražošana, tad, kad lauksaimniecībā nodarbināto iedzīvotāju ienākumi samazinājās līdz 40 latiem mēnesī, tad Zemkopības ministrijas ekonomikas institūta direktors Miglavs un premjerministrs Šķēle izdomāja pasacīnu, ka laukos ir jāsamazina cilvēku skaits. Tad pie iepriekšējā ražošanas līmena dubultosis un trīskāršosies cilvēku ienākumi. Šādu avantūru varēja

izmantot tikai avantūristi. Viņi nozari virzīja ne tikai uz ražotāja skaita un ražošanas apjoma samazināšanu. Es varu apgalvot, ka tieši Šķēle ir arī personīgi vainīgs pie lauksaimniecības kā ražošanas nozares sagrāves. Manā uztverē viņš ir jāsoda par ekonomisku noziegumu pret latviešu tauantu un Latvijas laukiem.

- Ko, jūsuprāt, vajadzētu nekavējoties darīt?

— Pirmām kārtām jālikvidē negodīgā konkurence. Jānodrošina, ka valsts atbalsts ir tikai par saražoto preču produkciju. Tad nebūs subjektīva faktora, nebūs jālaipo, izvērtējot, kam dot un kam nedod subsīdijas. Bez tam valstīj ar garantiju jānopērk saražotā produkcija. To var izdarīt, jo mūsu tirgus ir maksāt spējīgs. Jāsamazina pārkāpas imports un jāmaksā pašu ražotājiem. ļoti svarīgi panākt, ka par saražoto produkciju zemniekam adekvāti saņams. Un visbeidzot — jāsakārto lauksaimniecības produkcijas pārstrāde. Tai jābūt optimālai, modernai un, galvenais, zemniekiem jābūt pārstrādes uzņēmumu akcionāriem. Tad kopīgi ar pārstrādātāju varētu izlemt, cik lidzekļus ieguldīt pārstrādes modernizācijā, cik atvēlētie tiešajiem ražotājiem, saņams zemniekiem par piegādāto produkciju.

- Vienā no iepriekšējiem laikrakstiem līdzīgu agrārās nozares attīstības modeli un nostāju par nepieciešamām pauda deputāts Jānis Leja. Kā jūs vērtējat viņa darbību un viņa izvirzītos mērķus? Vai jūs kā zemnieks atbalstāt viņa teikto?

— Viņš ir viens no tiem retākiem politikiem, kurš ir patiesi godīgs. Jānis Leja ir cilvēks

ar lielām darba spējām un, galvenais, izprot reālo situāciju Latvijas laukos. Man nav pieņemams pašreiz pie varas esošo partiju liberalisms. Valdošo politiku egoistiskā darbošanās ir latviešu nacionālo interesi nodevība. Rūpīgi sekoju līdzi valstī notiekošajiem procesiem, tādēļ varu apgalvot, ka Jānis Leja un arī viņa domubiedri ir sapratuši, kas jādara, lai mēs dzīvotu labāk — jāaizstāv latviešu nacionālus un ekonomiskus intereses. **Jābeidz uz valsts reķīna uzturēt neielu grupu lielražotāju, bet jādod iespēja visiem godīgas konkurencē apstākļos pierādīt savu dzīvotspēju.**

Jānis Leja, atšķirībā no valdošo partiju pārstrāvjiem, to ir sapratīt un kopā ar citiem godprātīgiem cilvēkiem gatavs realizēt arī dzīvē. Ne mirkli nešauboties varu parakstīties zem tā, ko viņš saka. Tuvojas vēlēšanas un domāju, ka vēlētājiem būtu jālod iespēja tieši tādiem cilvēkiem kā Jānis Leja īstenoši savus mērķus. Vienreiz jāizbeidz manipulēt ar visas tautas nopelnītajiem līdzekļiem, vēl vairak — ar tautas likteni, kā to dara pašreiz pie varas esošās partijas!♦

Lenīns:

"Nevienam no šiem profesoriem, kas spēj dot visvērtīgākos darbus speciālajās ķīmijas, vēstures, fizikas nozarēs, nevar ticēt navienā vārda, tikko sākas runa par filozofiju. Kādēļ? Tā paša iemesla dēļ, kura dēļ nevienam politiskās ekonomijas profesoram, kas spēj dot visvērtīgākos darbus faktisko, speciālo pētījumu laukā, nevar ticēt nevienā vārda, tikko sākas runa par politiskās ekonomijas vispārīgo teoriju. Visā visumā profesori ekonomisti nav nekas cits kā skoloti kapitālistu šķiras komiji, un filozofijas profesori — skoloti teologu komiji"

OKUPANTU PRESĒ

Vita NIKITINA

Veski Segodņa

"Garda vista dūrītes" — tā Aleksejs Arkadjevs komentē A.Gardas un LNF pārstāvju lēmumu kandidēt 8. Saeimas vēlēšanās. Tieki atgādināts A. Gardas kunga līdz šim paveiktais, piebilstot: "Nacionālās frontes līderis ne vienu reizi vien atlāvies publiski apvainot vienu trešādu Latvijas ieživotāju — nepilsōnu, draudejā ar tiesas procesiem un ilgstošu ieslodzījumu (kad nāks pie varas) nelojālajiem LR pilsoņiem. (...) Ne Garda, ne viņa pavadones nav soditi par savu rīcību un nejaucībām. Kā tas parasti notiek, nacionāliem parādījās visaļautības sajūta un viņi izdomāja doties uz *visu banku*. Precīzāk — uz Saeimu". Arkadjevs ir gatavs noņemt cepuri LNF priekšsēdētāja organizatorisko spēju priekšā, jo "viņš spējis savilk vienā dūrē visus Latvijas nacionālrādikālus". Un atzīst: "Jā, "Latviešu partijas" izveidošana liecina, ka nacionālu mums netrūkst. Raizes sagādātas, ka viss šis, maigi izsakoties, *bars* tiek legalizēts un raujas pie varas". Jāsaka, "nav sliktuma bez labuma": žurnālists precīzi raksturo lielās politiskās partijas, prognozējot "Latviešu partijai" izredzes pārvarēt 5 procentu barjeru: "Nojautas Gardam netrūkst. Viņš visu ir aprēķinājis: "tevzemēši" šodien ir tik vāji, kā vēl nekad, bet citu lielu nacionālu partiju Latvijā nav. Repše sen ir kļuvis mēreni, savukārt "tautieši" pēc "prokrieviskā" Paula uzaicināšanas ir pazaudejusi latviešu tautas aizstāvju "statusu". Ar vienu vārdu sakot, Gardam ir pienākuši zelta laiki". Nu, ko? Jānovēl: "No Arkadjeva mutēs — Dieva ausī!" (02. 08. 2002.)

Nikolajs Kabanovs okupantu publikai dzēlīgi atgādina, ka "Gardas kungs vairs nav nekāds "pilsētas trakais", bet oficiāls Latvijas partijas līderis 8. Saeimas vēlēšanās". Žurnālists ir cik loti neapmierināts ar radušos situāciju un LNF vēlēšanos Latvijas dekolonizāciju risināt starptautiskā līmenī, ka civilizētās pasaules dokumentus un tiesību normas nosauc par "kaut kādām tur" un uztraucas par to, vai amerikānu kongresmeņi ir saņēmuši "gardistu vēstuli", kā dēļ laikraksta DDD žurnālistes netika ielaistās prezidenta pilī. "Jā, Garda ir skabarga, kuru maisā nenoslēpsi. Bet tas, cik tā asa un gara, parādis vēlēšanu rezultāti rudeni. Vai Garda blefo, kad saka, ka viņam seko lielākā dala latviešu tautas? Būtu labi, ja TB/LNNK varētu nopempt daļu balsu, bet baidos, ka šoreiz ir tas gadījums, kad fašisma bacilis viegli var ieklūt Saeimā", spriež Kabanovs. (08. 08. 2002.)

Panorama Latvii

"Cietuma vietā — uz Saeimu": "Centrālā vēlēšanu komisija nostādīta kutilīgā situācijā, jo, raugi, Juris Bojārs vai cits latviešu politikis var nebūt tiesīgs balotēties uz Saeimu, bet Garda, kas gatavs ieņemt Saeimu — būs. Ja tā notiks, tad Latvijas demokrātiju nāksies ierakstīt Ginesa rekordu grāmatā." "Dabiski, ka kopā ar Gardu Saeimā ir gatavs strādāt arī viņa "dāmu bataljons", kas plaši pazīstams ar savu kaisli uz dekolonizāciju. Pats Garda cer, ka viņa saraksts iegūs daudz vietu Saeimā. Ja tā, tad tagadējā valdošā elite sanems pēc nopelnīmu. No tā izriet interesantas kolīzijas, piešķiram, — kā politiķi spēs strādāt kopā ar LNF avīzes korespondentēm, kurām paši atņēma akreditāciju Saeimā? Arī NATO un ES ir sarežģitas izšķiršanās priekšā: vai nēmēt pie sevis Latviju kopā ar deputātu Gardu? (...) Driz būs skaidri zināms, cik pilsonu atbalsta etniskās tīrišanas ideju Latvijā." (02. 08. 2002.)

Krievu kopienas Latvijā priekšsēdētāja vietnieks Eduards Gončarovs avīzei uzrakstījis komentāru pret Aivaru Gardu, kas caurstrāvots ar visu to sajūtu spektru, ko iespējams izjūt lentei, kad to grasās izdzīt pēc ērti pavadītās parazītēšanas. "Tagad mums ir pašiem sava Le Pēns un Haiders — LNF priekšsēdētājs A. Garda", "Varenais un Briesmīgais Aivars". Bet Gončarovs nebaudot nekādi A. Gardas "draudi": "latviešu tautas ienaidnieku kriminālvajāšana, pilsonības atņēšana naturalizētājiem, nepilsōnu deportācija un Alžīras variantā ieviešana pretošās gadījumā", jo "Garda nemaz ne taisās rīkoties radikāli, jo nav nekāds Le Pēns, nedz arī Haiders. Viņš ir vienkāršs biznesmenis, kurš nav piemērots nekādam darbam, tāpēc izdomājis klūt par deputātu". Acīmredzot, ar "melnā tūkstotu" palidzību Gončarovam līdzīgie cer pāldzināt savu agoniju, tāpēc viņš aicina PCTVL atbalstītājus nestāvēt malā, bet būt aktīviem vēlētājiem: "Nevar neņemt vērā to, ka šīs vēlēšanas ir lielā mērā izšķirošas priekš mums (okupantiem — V. N.)". Vajagot sastādīt tādu valdību, kas risinās "reālas problēmas" (akcentētas tikai "vēdera intereses" — V. N.), nevis būvēs "gaismas pilī". Publikācijas beigās "drošulis" Gončarovs atklāj savu bažu cēloni: "Ja ne tikis izveidota tāda valdība, tad nākošās vēlēšanas apdalītie laudis sāks balot par Nacionālo fronti (domāti latviešu zemnieki — V. N.). Tad gan Gardas kunga programma var tikt iestona. (...) Bet Austrijā un Francijā saprātīgi spēki prata saliedēties un apstādināt "brūno puvī". Vai to spēsim arī mēs (okupanti — V. N.)?" (08. 08. 2002.)

RIETUMU DEMOKRĀTIJAS UZVARAS GĀJIENS JEB ĶERŠANA UZ MULĶI...

◀ 1. lpp.

Varbūt prezidente domā, ka latvieši ir mulķi un noticēs, ka, liezot cilvēkiem saņemt informāciju par pastāvošajai vair neērtajām partijām, kuras valdošā kliķe sauc par mazām un nepopulārām, viņa tikai rūpējas par to, lai skatītājū smadzenes netiktu piebāztas ar blēnām? Latvieši nav tik lēttīgi, lai nesaprastu, ka notiek "ķeršana uz mulķi". Praktiski dzīvē realizēts N.Muižnieka spārnotais demokrātijas raksturojums: "Mēs par viņiem runāsim, bet viņiem runāt nelau sim!"

VĒRTĒJUMS

DAŽI JAUTĀJUMI Jānim LEJAM

- Kā jūs vērtējat šādu demokrātijas izpausmi?

— Domāju, ka šajā gadījumā atkal ir pretruna. No vienas pusēs mēs uzskatam rietumu latviešus par pieredzējušiem un gribam, lai viņi šo pieredzi demokrātijas organizēšanā un demokrātisko institūciju vadīšanā ieviestu arī Latvijā. No otras pusēs, acīm redzami ir tas, cik lioti tālu rietumu tautieši ir no problēmām, kādas Latvijā patiesībā pastāv. Ne vienu reizi vien no rietumu *ekspertiem* esam dzirdējuši, ka lielās partijas ir īstā ceļa rādītājs, bet mazās ir tikai traucēklis lielām partijām ieviest Latvijā kārtību un demokrātiju. Taču nevajag būt ipašam politoloģijas speciālistam, lai saprastu, ka tieši tā saucamās lielās partijas, kas bijušas pie varas visu pēcatmodas periodu, ir arī atbildīgas par visām tām negācijām, kādas pašreiz ir Latvijā. Un šīs negācijas nav ipaši tālu jāmeklē. To nav mazums. Pat starptautiskās organizācijas, piemēram, Pasaules Banka ir atzinusi, ka Latvijas "valsts ir nozagta". Par to atbildīgas ir tieši, tās lielās partijas, kuras tagad ir pie varas, kurus ipaši grib atbalstīt Gravas kungs. To nepamatīt ir iespējams tikai tādiem rietumniekiem, kuri ir tālu no latviešu tautas problēmām, no tautas vajadzībām un vien-kāršas tautas dzīves.

- Pēc kādiem kritērijiem partijas tiek sadalītas "lie-lajās" un "mazajās"?

— Maldīgs ir priekšstatis, ka partiju lielumu šie rietumu eksperti nosaka pēc biedru skaita. Piemēram, Latvijas ceļš ir skaitliski neliela partija, bet visu pēcatmodas periodu tā ir bijusi hegemonis ar vislielāko balsu skaitu Saeimā. To, vai partija ir liela vai maza, minētie eksperti nosaka pēc tā, vai partija ir valdībā, atrodas varas koalīcijā vai ne. Manuprāt medijos vispār būtu jālikvidē šāds partijas dalījums, sevišķi pirms vēlēšanām. Vēl vairāk tas jādara tādēļ, ka tādējādi tā saucamājām lielajām partijām tiek piešķirtas priekšrocības pieejai masu saziņas līdzekļiem. Pie varas neesošās, tā saucamās mazās partijas tāpat ir tautas sastāvdaļa, kurai ir visas tiesības būt respektētai. Tas ir rupjš demokrātijas pārkāpums, ja kāds patvalgī tās atstumj no iespējām izteikties.

- Cik, jūsuprāt, ticami ir sabiedriskās domas pētīju-mu centru apkopotie dati par politiskajām partijām, kurus Televīzija plāno izmantot, veidojot diskusiju rai-dijumus?

— Ir aizdomas, ka šie dati ir subjektīvi un daļēji mākslīgi manipulēti. Par to liek domāt arī tas, ka atsevišķi šo pētījumu biroju darbinieki ir partiju biedri. Vēl vairāk — nepielau-jama ir tāda situācija, ka pētniecības centru vadītāji, komen-tējot apkopotos datus, mierina skatītājus — tas nekas, ka, piemēram, TB/LNNK patreiz reitings ir zem pieciem procentiem, bet viņi vēl sasparosies un viss mainīsies. Tā jau ir tieša pirmsvēlēšanu reklāma.♦

OKUPANTU PRESĒ

Vita ŅIKITINA

Veski Segodna

Rubrikā "Rusofobia" citēti geju atbalsta grupas līdera Ainiņa Ločmeļa izteikumi interneta portālā par neizdevušos geju skaistumkonkursu ar nosaukumu "Uz Eiropu caur d..." ("V Jevropu čerez ž..."), jo tas noritejīs tikai krievu valodā. Situācija patiesām ir kritiska, ja to atzīst pat geji, kas beidzot izjutuši okupantu sagādātās neērtības. Sā iemesla dēļ daudzi "geju puikas" nav varējuši sevi pienācīgi parādīt. Pieskaņoju-sies konkursa garam, krieviski "rāvusi valā" arī žūrijas locekle Inta Foge. Par to, ka konkurs ir "nacionāls", esot liecinā-jusi tikai Roberta Krauzes klātbūtne. Ločmeļi nepajokam sa-dusmojusi konkursa vadītāja J.Suvorova, kura "plēsus" "zat-rāhannujus jociņus, vecas anekdotes, pie kam, tikai vienai mentalitātei saprotamā pasākuma vadišanas stilā". Ločme-lis secina: "Sis konkurs ir vēl viens iemesls tam, kāpēc Lat-viju uzskata par "banānu republiku", kur viss notiek "caur d..." (laikam domāta t.s. "pielīšana", ko izsaka ar ne mazāk sulīgu teicienu — V.N.)". Nobeigumā raksta autors nozēlo, ka geju aizstāvīs nav paduis atklātu rusofobiju.

Tā jau laikam ir, ka homīšiem domāšana sakoncentrēta zem jostasvietas. Tāpēc geji okupantu bīstamību apzinājušies tie-kai pēc tam, kad tie sākuši apdraudēt viņu pašnoteikšanos pār savām pēcpusēm un to izklaides iespējām. Bet kam gan jānotiek, lai viņi saprastu, ka "geju paradize" nesāksies ar Latvijas iestāšanos Eiropā? (30. 07. 2002.)

Kustība EFFATA ir pierādījusi, ka spēj palīdzēt homoseksuālistiem izārstēties

KONTAKTTĀLRUNIS: 9138841

JA, JŪRIŅ, TU MAN DOTU ZINĀT, KURUS ZAGLUS TEVĪ NOSLĪCINĀT...

Georgs MEŽMALIS

Ir noslēdzies "valsts noslē-pumu" miglā titais Latvijas jūras kuģniecības privatizācijas process, pabeigta nozīmīgas visas tautas īpašuma da-las atsavināšana nezināmiem pašmāju jaunbagātniekiem.

Pēc oficiāliem datiem uz 1990.gada 1.aprīli Latvijas jūras kuģniecības flotei piede-rejā 103 kuģi. Precīzāk, 46 tankkuģi, 27 refrižeratorku-ģi, 11 konteinerkuģi, 8 ģenerālkravas kuģi, 7 gāzes pārva-dāšanas un 4 ķīmisko kravu pārvadāšanas kuģi.

Jau 1990.gadā visi gāzes un ķīmisko kra-vu pārvadāšanas kuģi un trīs labākie tankku-ģi tika atdoti *Sovkom-flot* īpašumā. Šajā ak-ciju komercuzņēmumā 51% akciju piederēja irstošas PSRS jūras flo-tes ministrijai, un 14 rentablākie Latvijas kuģniecības kuģi sa-sniedza tikai 8% no kopuzņēmuma pamat-kapitāla. Latvijas jūras kuģniecība kļuva tikai par operatoru 14 ku-ģiem šajā kopuzņēmumā. Jaunais kuģniecības mons-trs nedomāja dalīties kuģu pār-vadājumu ienākumos ne ar mirstošo PSRS, ne Krieviju, ne Latviju, tāpēc uz "saviem" kuģiem pacēla Kipras karogu, motievot savu rīcību, ka ti-kai tā varot iegūt ārzemju kreditus flotes atjaunošanai. Ko isti nozīmē kuogošana zem citas valsts karoga? Bez jau minētas peļņas par pārvadā-jumiem paturēšanas, svešs karogs pasargā arī no nodokļu maksāšanas valstī — kuģu īpašnieci. Blēži sacis, ka tā ir plaši izplatīta starptautiska prakse. Lai jau tā būtu. Ja ku-ģis ir kādas personas īpašums, tad šī privātpersona var pie-nemt sev izdevīgākas valsts pavalstniecību un maksāt no-dokļus šai valstij pēc tās liku-

mu prasībām. Bet, ja valsts īpašumā esošs kuģis maina karogu un nemaksā nodokļus savai valstij, tad tas ir pīrā-tisms un zagšana. Ja Latvijā būtu tiesiska valsts, tad tā ne-varētu notikt. Zīmigi, ka pat premjers Birkavs, kas vēl jo-projām skaitoties "augstas raudzes" jurists, izlikās nere-dzam arī šo nejēdzību.

Pat pēc savu rentablāko ku-ģu faktiskas zaudēšanas Latvijas jūras kuģniecībai nevar pārmest nolaidību. Šķiet, ka

Vilis Krištopāns. Viņš centās panākt izmaiņas nodokļu sistēmā un Latvijas kuģu atgrie-šanu zem Latvijas karoga. Taču Saeimas vairākums, ieskaitot Krištopāna partiju *Latvi-jas Celš*, panāca viņa valdības demisiju. Tātad Saeimas vairākuma griba bija nepieļaut, ka valsts budžetu papildinās līdzekļi par kuģniecības kra-vu pārvadājumiem. Acimre-dzot, mērķis bija nodrošināt valsts finansiālu mazspēju, lai it kā pamatoti varētu turpināt

darīts ir iespējamais. Latvijas jūrnīcības fonda valdes priekšsēdis Vilnis Keris min-tris varas partiju ļaunprātības pret kuģniecību. Pirmkārt, ti-ka veidotā tāda nodokļu sis-te-ma, kurai vajadzēja novest Latvijas floti līdz bankrotam. Otrkārt, nemot vērā, ka ari pēc rentablāko kuģu nodoša-nas *Sovkomflotam*, Latvijas kuģniecība tomēr vēl prata pelnit, Godmanā valdība aiz-nēmās uz neatdošanu no kuģniecības 37 miljonus latu. Treškārt, Gaila valdība savāca vēl 44 miljonus latu, ko isi pirms bankrota "noslīcināja" *Bankā Baltija*. Ar to tika liegta flotes atjaunošana un sešu modernu kuģu būve. Pret kuģniecību postošu darbību savā īsajā valdīšanas laikā it kā mēģināja vērsties premjers

īngāties par latviešu pensi-onāriem, ārstiem un skolotājiem, kas kopā ar pārējiem Latvijas pavalstniekiem bija faktiskie un likumīgie Latvi-jas kuģniecības īpašnieki.

Nav iespējams izsekot vi-siem privatizācijas likločiem un meitas uzņēmumu dibinā-šanai Latvijas jūras kuģniecī-bā, bet rezultātus apkopot var. Par 103 kuģiem, kas pie-dereja Latvijas jūras kuģniecībāi 1990.gada pēc pabeigta-s privatizācijas valsts saskaņā ar LTV pausto informāciju ir saņēmusi 37 miljonus latu un dzēsusi nezināmu skaitu ser-tifikātu, kuru vairums par santimiem uzpirkti no trūku-mā iedzītās tautas.

Ja uzskatīt, ka kuģa vidējā vērtība nepārsniedz lūžnos sagrieztā zviedru kuģa vērtī-

bu, tad valstij vajadzēja sa-ņemt vismaz 309 miljoni la-tu, taču valsts skaidrā naudā ir saņēmusi tikai nepilnus 12% no Latvijas kuģniecībai piederošo kuģu lūžņu cenas. Patiesām veiksmīgi organizē-ta privatizācija! Var lepni smi-nēt finansu ministrs, un ekono-mikas ministrs var smaidīt gluži kā sivēns Saulītē. Tā šef-tīte ir padarīta.

Tagad, kad prihatizācija ir pabeigta, kļūst skaidrs, kāpēc tātā negribēja iesaistīties ne-viens nopietns ārzemju in-vestors. Tas nebūt nebija augsto cenu dēl, bet gan tā-pēc, ka samudžināts un ne-skaidrs bija pats īpašuma jautājums. Slepēna privati-zācija bija sākusies jau ar ak-ciju komercuzņēmuma *Sov-komflot* radīšanu 1990.gādā. kurš ārzemju investors gan būtu tāds mulķis, lai pirktu Latvijas jūras kuģniecības akcijas, ja tās kuģi jau peld zem Kipras karoga — tātad izmanto privātu ku-ģu tiesības. Neviena īpa-šnieks neilgojās pēc nepār-skatāma un nekontrolējama īpašuma pat tad, ja to piedā-vā par sviestmaiz.

Tā nu kārtējo reizi viltusko-ministru nomenklatūru ir apti-rījusi rengēdājus, lai vēlreiz par tiem panīrgātos priekšvē-lešanu tirgū. "Balsojiet par mums, mēs esam tie kompe-tentākie un protam šeftes vā-rit!"

Vai tikai nav pēdējais laiks atraut balsis visām pašreizē-jām varas partijām, lai reizi par visām reizēm blēžus un noziedzniekus sauktie pie at-bildības? Ja Valsts Kontrole nespēj sniegt skaidru pārskatu tautai par visu, kas noticis Latvijas jūras kuģniecībā pē-dējos 12 gados, tad tai ir pē-dējais laiks atkāpties. Valstij ir vajadzīgi redzīgi un spējīgi kontrolieri.♦

MANI "VECĀKI" — ĪPAŠI

Liga Krieviņa

Sājā rakstā nebūs runa par tēti un mammu, kuru bērni ar mīlestību saka šos vārdus. "Mani vecāki — īpaši" ar šādu nosaukumu jūnijā kādā ASV televīzijas kanālā tika demonstrēti raidījums, kurā pieda-lījās pederastu pāri un viņu adoptētie bērni. Diskusijā piedalīties bija uzaicināti arī bērni no "tradicionali ori-en-tētām" īmenēm. Televīzijas kanāls "Pieccentu kinoteātris" šī raidījuma translēšanai, kuru turklāt vadījusi lezbietē, izvēlējušies laiku, kad citos kanālos tiek raidītas bērnu vakara multiplikācijas filmas — pulksten deviņos vaka-rārā.

Raidījuma režisore apgalvo, ka iedvesmu veidot šo raidījumu viņa esot gūvusi pēc tam, kad uzzinājusi, ka skolās šādu "netradicionālu īmeni" atvases tiekot dēvētas par pediņiem vai pediņu dēliniem. Un kā radikālu šīs sociālās problēmas risinājumu viņa esot saskatījusi raidījuma veidošanu, kurā piedalījās trīs pediņu dēlini un trīs bērni no normālu vecāku īmenēm ve-

cumā no 10 līdz piecpadsmit gadiem. Raidījumā esot pie-dalījusies kāda Njūjorkas ugunsdzēsēja un vidusskolas direk-tora — pederastu — "gimene" kopā ar adoptētājiem bēr-niem.

Televīzijas pārraides laikā emocijas esot uzvangojušas tī-kai divas reizes. Pirmo — kad pusaudez no normālas īmenēs tieši acis pretejās puses pārstāvīm esot pateikusi, ka viņam droši vien ir grūti ie-rasties ciemos pie citiem bērniem dēl tā, ka viņa ve-cāki esot "galīgi garām"! Zēns, kuru audzina divi pe-derasti, esot atbildējis: ne-kā tamlīdzīga neesoš, jo viņš savus vecākus dievinot. Otto reizi emocijas esot uzvangojušas, kad ugunsdzēsējs-pe-derasts esot stāstījis, kā viņš cenšas būt par teicamu "vecāku" saviem trijiem adoptētājiem bērniem.

Raidījuma veidotāji saņē-ma apmēram simts tūkstošus sašutušus zvanus. Vašingtonas "Tradicionālo vērtību koali-cija" izteikusies, ka "raidījums, kaut arī slēptā veidā, tomēr

propagandējis homoseksuāli-smu." Katoļu mācītājs Džerijs Fauels ir pārliecināts, ka "Pieccentu kinoteātris" pro-pagandē dzīves stilu, kurš ir nepieņemams lielākajai daļai amerikānu. Pēc viņa domām pats nozēlojamākais esot tas, ka šo propagandu tagad veic arī bērnu TV kanālos.

Gluži kā Latvijā, tā dēvētā lielā prese nostājās raidījuma veidotāju puse. *The Washington Post*: "Diemžēl panikas cē-lāji un paranoīki mūsu valstī ir lieliski organizēti. Viņi ar savām vēstulēm var pārpludi-nāt visu internetu", raksta in-terneta avize *Izvestia.Ru*. Var secināt, ka visa amerikānu sa-biedrība nav viendabīga ho-moseksuālisma aizstāvētāja —

amerikāpi ir tik apstulboti, ka vēlas savas nācijas nākotnes — bērnu — kroplošanu un sociālo dezorientāciju, graujot iz-pratni par normālu īmeni un sabiedrību kopumā.♦

VAI LATVIETIM IR IESPĒJAMS IET UZ EIROPU?

Andrejs KAVACIS
prāvestis emeritus

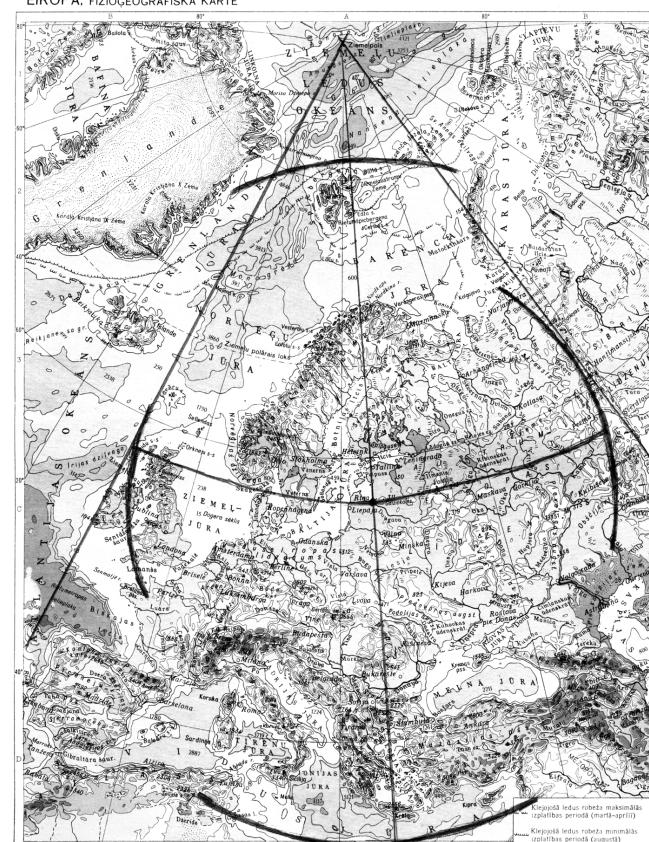
Ievadam mazs piedzīvotums Valmieras Svētā Simona baznīcā. Jaukā pavasara dienā tur bija iedusies prāva tūristu grupa. Tie bija Latvijā akreditētie ārvalstu sūtni, vēstnieki un viņu laulātie draugi. Klāt nebija Krievijas sūtnis Udaļcovs un Eiropas Savienības sūtnis Veiss. Man vajadzēja viesus uzrunāt. Laiba daļa no diplomātiem mazliet augstprātīgi smēneja: sak, ko gan jēdzīgu viņiem varētu pateikt vietējais mācītājs, kas viņus turklāt uzrunās caur tulku?

Pēc apsveikšanas par ierašanos Svētā Simona baznīcā teicu, ka mēs dzīvojam visai divainā laikmetā. Mēs tiekam aicināti doties uz Eiropu, bet tas ir pavisam neiespējami, jo mēs, latvieši, dzīvojam pašā Eiropas ģeogrāfiskajā un ģeometriskajā centrā. Kolīdz spēram soli, tā tas mūs ved ārā no Eiropas, nevis tās virzienā. Ja skatāmies no Uraliem austrumos līdz Īrijai rietumos, vai no Jamalas pussalas dienvidos līdz Islandei zieļemos, - atkal esam tieši centrā. Tāpēc varam būt pateicīgi, ja Eiropa nāk pie mums, bet mums iet uz Eiropu nav iespējams. Arī kā kristieši mēs atrodamies kā Romas, tā Bizantijas Baznīcu misijas laukā. Mēs augstu vērtējam krisīgās Eiropas morāli un klasisko kultūru visās tās izpausēs.

mes formās, bet mūs uztrauc un dara uzmanīgus plašā masu "kultūras" propagandu un tādu "cilvēktiesību" sludināšanu, kas nāk no tagadējās, tā saucamās, Eiropas, bet savā būtbūtā ved uz izvīrtību. Tāpēc mēs paliksim savā vietā, ciešādam Eiropas patiesās vērtības, un atsacīsimies no tā, kas tur nav labs.

Tikai daži no smīnētājiem jutuši nepatīkami aizskarti, bet vairums nāca klāt, spieda roku un pateicās par skaidru un atklātu valodu. Tātad mīts, ka Eiropa mūs nesapratis, ir dziļi meligs. To sacer mūsmāju politikāni, kuriem nerūp ne Latvijas valstiskā suverenitāte, ne latviešu tautas intereses. Tie domā tikai par to, kā pēc blēdigas prihatīzācijas iespējami ātri paslēpties zem Eiropas Savienības "jumta" likumiem un Eiropas ekonomikas labirintos apslēpt savu salaupīto kapitālu. Bet mēs to visu noliksim **uz bremzēm!** Jo Eiropa mums nepazudis, un mēs nepazudisim Eiropai, jo arvien būsim paši tās centrā.

Mums ir jāapzinās, ka arī Rietumeiropas valstu tautas nemaz neilgojas pēc internacionāla sajaukuma. Daudzākārt esmu dzirdējis, ka tur dzīvojošie uzsvēr: "Mēs esam par Eiropas valstu savienību, bet kategoriski pret Eiropas Savienotajām Valstīm." Eiropiešu mafijas komisāri turpina veido tieši šo tautām nepie-

ņemamo modeli. Visa viņu rīcība ir melu un pretrunu pilna. Tāpat kā neviena ģimene nebūtu ar mieru mainīt labiekārtotu dzīvokli pret dzīvošanu koridorā, tā arī neviena nacionāla valsts nevēlas kļūt par nekontrolējamu internacionālu caurbrauktuvi. Eiropa nav Amerika, un ASV valstiskais modelis te var ciest

tikai pilnīgu *fiasco*. Ja kādreiz tiesām tiks veidota Eiropas Valstu Savienība, tad redzēsim, ko darīt. Mums - aplaupītiem latviešiem - šobrīd nekas nav "piededzis", lai skrietu, nedomājot, un, izņemot nacionālo identitāti, vairs nav ko zaudēt.♦

Satversmes Aizsardzības birojs aizturēja Gardu 16.martā dažas stundas pirms strīdgās ikgadējās ceremonijas, pieņemot Latvijas legionārus, kuri tika iesaukti nacistu vienībā Otrā pasaules kara laikā.

Garda bija solījis iet gājienā par godu legionāriem, kaut arī paši legionāri bija izlēmuši to nedarīt, paklausot prasībai no valdības, kas bija norūpējusies par to kā vecos vīrus vācu armijas Otrā pasaules kara formās uztvers NATO.

Jo tuvāk valsts būs ārpolitikas izvirzītajiem mērķiem, jo spiediens pret Gardu palieeināsies, teica kāda augsta amatpersona.

Bet varam saderēt, ka ASV Valsts departaments (Ārlietu ministrija) jau zina par viņu, un iespējams arī NATO.

(2002.gada 21. - 27 marts)

"GARDA IZIET VĒLĒŠANU CĪNU RINGĀ"

Jorgens Johansons

Izdevējs Aivars Garda, kurš labāk pazīstams kā skolēnu eseju konkursu rikotājs, kā piešpiest krievus un homosakāļus atstāt Latviju, paziņoja, ka startēs Saeimas vēlēšanās uz bojāejā.

Arī vairākums latviešu sa biedrības viņu neignore.

Izmantojot priekšvēlēšanu populismu, Gardas platforma ir stabilāka kā vēl nekad.

Aptaujas rezultāti liecina, ka to skaits, kuri atbalsta Latvijas iestāšanos ES, ir mazinājies. Tas gan laikam vairāk saistīts ar ES paziņojumiem par lauksaimniecības subsīdiju samazināšanu, nekā ar Gardu. Tomēr tas viņam ir pamats jauniem pretargumentiem.

Kāds prominentis Latvijas cilvēktiesību speciālists teica, ka daudziem ir līdzīga attieksme pret krieviem un homoseksuālistiem.

"Ir liels skaits cilvēku, kuri nevar samierināties ar domu, ka krievi nebrauc prom (no Latvijas)," teica cilvēktiesību speciālists. "Vai arī to skaits, kuri domā, 'Jā, varbūt būtu labāk, ja to geju nebūtu.'"

Bet ir pazīmes, ka dažiem tas sāk apnīkt.

Izdevējs Aivars Garda, kurš labāk pazīstams kā skolēnu eseju konkursu rikotājs, kā piešpiest krievus un homosakāļus atstāt Latviju, paziņoja, ka startēs Saeimas vēlēšanās.

Nacionālās frontes vadītājs A.Garda teica, ka nolēmis spērt šādu soli tad, kad noskaidrojies, ka neviens no Latvijas vadošajiem politiķiem nevēlas atbalstīt viņa svētākās vēlmēs – panākt, lai krievi aizbrauc, un pieņemt stingru valodas likumu.

"Saeima un prezidente atsakās realizēt Latvijas dekolonizāciju, un mums nekas cits neatliek, kā darīt to pašiem," viņš teica.

Garda pārstāv ekstrēmi labā spārna politisko spektru, un viņu ideju platforma paredz vēršanos pie Krievijas un Vāci-

jas valdībām, lai tās uzņemas atbildību palīdzēt Latvijai atbrīvoties no vairāk kā 600 tūkstošiem etnisko krievu, rodot vietu citu apmešanās vietā.

"Tikai tie nepilsori, kuri šeit dzīvoja līdz 1940.gadam, var palikt," teica priekšsēdētāja vietniece Liene Apine. "Latviešus, kuri dodas uz Angliju, sūta atpakaļ, jo viņi tur nav gaiditi, un mēs gribam to pāšu. Mēs gribam, lai krievi brauc projām, vienalga, vai viņi to grib vai nē. Gribam, lai vadība izstrādā programmu, kā cilvēkus aizsūtīt atpakaļ uz Krieviju."

Jānis Ikstens, Vidzemes universitātes politisko zinātņu profesors, apšauba A.Garda iespējas iekļūt 100 cilvēku lielajā parlamentā.

"Nedomāju, ka viņam vispār ir kāda ieteikme. Laiku pa laikam viņš parādās avīžu pirmajās lapaspusēs, bet domāju, ka viņam nav daudz sekotāju," teica Ikstens. "Latvijā šīm idejām nav pietiekami liels atbalsts."

Kā nelielas izdevniecības "Vieda" ipašnieks A.Garda ar eseju konkursiem pasludināja dekolonizāciju un homoseksuāļu diskrimināciju.

"Es domāju, ka viņa politiskās aktivitātes parādīs, cik liels Latvijā ir sabiedrības atbalsts šīm idejām, un vēlu viņam veiksmes," teica Jānis Jurkāns, kreisā spārna 16 deputātu lielās frakcijas Par cilvēktiesībām vadītājs.

Citas labā spārna partijas arī apšauba Gardas iespējas. Guntaars Krasts, nacionālists no TB/LNNK un valdošās koalīcijas pārstāvis, teica, ka Gardas ekstrēmie uzskati grauj galveno nacionālo partiju reputāciju.

"Dekolonizācija jau notiek kā sabiedrības integrācija ar naturalizācijas procesa palīdzību," teica Krasts. "Tas ir veids, kā tam jānotiek." (2002.gada 8. - 14.augusts)

LASĪTĀJU VĒSTULES

Gustavs KALNINŠ

Man kļuva skumji 17.jūlijā ieskatoties Rīgas Domes atsauksmju grāmatā. Tajā redzami vismaz 80% ieraksti krievu valodā, kuri atbalsta Barklaja de Tolli pieminekļa uzstādīšanu Rīgā.

Un patiesām, ja jau Rīgā dzīvojot kādi 75% krievu un tikai 25% latviešu, tad jau saprotams, ka tāds samērs parādisies it visur.

Ne velti krievu prese atgādina, ka 80% jaundzimušo māmīnas neesot latvieši. Esmu aicinājis avīzi "Rīgas Balss" publicēt šo faktu. Diemžēl "Rīgas Balss" to cītīgi slēpj un pat dusoja, ja es to atgādinu.

Tātad pēc 16 gadiem, kad šie jaundzimušie saņems savas pases, būs piepildīti Studmaņa teiktais, ka krievu valodai jābūt valsts valodai Latvijā.

Kādēļ gan mēs, latvieši, esam kļuvuši tādi glēvi, bailīgi, logiski domāt nespējīgi?

Esmu pārliecīnāts, ka šodien mums tiek māksligi sagrozīta apziņa, notiek "smadzenu skalošana", kuras tehnika bija aprakstīta avīzē "Vakara Žīnās" (04.03.2002., 2.lpp.) Kasparu Funta sagatavotajā intervijā.

Kādēļ krievi prasa mums Latvijā uzstādīt pieminekļus latviešu zemes iekarotājiem un mūsu tautas iznīcinātājiem? Krievi taču Krievijā neceļ pieminekļus ne Čigishanam, ne Napoleonam.

Kā to saprast?

Jānis ŠTOKNIS-KALNS
Latvijas Mediju Centra Laija direktors zinātniskajā darbā

Sekojoši līdzi laikrakstā "DDD" publicētajam, atliek vien vēlēties, lai arī pārejie Latvijas masu informācijas līdzekļi nem piemēru no tā, kā jāstrādā drosmīgiem un patiesi taujāt kalpot gribōšiem žurnālistiem.

Jūsu laikrakstu lasu regulāri un rekomendēju to darīt arī citiem.

Soreiz gribu jūs informēt saistībā ar Rišarda Labanovska vārdiskajiem, pret jūsu žurnālistiem vērstajiem apvainojumiem, ka viņas esot plintnieces un sektantes.

Nezinu, ko Labanovskis saprot ar vārdu "plintnieces", bet tas, ka viņš neko nesaproš no vārda "sekta", ir acīmredzams.

Ko nozīmē vārds "sekta", izrādās, nezina pat Religisko lietu pārvaldes (RLP) priekšnieks Ringolds Balodis. To viņš vairākkārt paudis arī publiski.

RLP vadītājs nemāk definēt arī vārdu "religīja". No tā izriet, ka Latvijā religījas lietas pārvalda cilvēks, kas par reliģiju neko nezina.

Savukārt, Labanovskis nēmis dalību "Religisko organizāciju likuma" un tā labojumu izstrādē, kas pēc būtības ir parodijs par reliģijas tēmu un likumu. Tikai nenormāli cilvēki varētu kerties pie šī likuma izstrādes, iepriekš nedefinējot vārdu "religīja", "sekta", "gars" u.c., kas saistīti ar šo likumu.

Tāds pats Latvijas juristu analīfētisma paraugs ir RLP nolikums, kurā bezkaunīgi iestrādāti šai pārvaldei paredzēti, "likumīgi" ziedoņumi un dāvinājumi.

Augstāk minētais ir tieši pierādījums jūsu laikrakstā apgalvotajam, ka Latviju pārvalda garīgi slimīgi cilvēki, kuri pret Latvijas iedzīvotājiem regulāri piekopj noziedzīgu darbību.

Tā pati RLP, neko nezinādama par reliģiju, faktiski pilda "naudas sūknīšu" funkcijas, terorizējot draudzējot likumu katru reizi savādāk, tādējādi stimulējot "ziedojušu un dāvanu" došanu. RLP priekšnieks Ringolds Balodis ir iekļauts vēlēšanu sarakstā no "Tautas partijas", kura deklārē, ka visa pamata ir kompetence, konkrētība un profesionālisms. Bet, cīl kompetents, konkrēts un profesionāls ir Balodis, var secināt no viņa publikācijām presē.

Ja iedzīvināties RLP darbā, tad konstatēs, ka šīs pārvaldes darbs būtībā ir apšaubāms. Un tam roku pieļicis arī Labanovskis.

Apsaukādams žurnālistes par sektantēm, Rišards Labanovskis demonstrē savu analīfētismu reliģijas jomā, bet citās jomās viņš to paspējis izdarīt jau sen.

Laikraksts "DDD" veic līoti labu darbu arī cilvēku izglītošanā saistībā ar seksuālām perversijām, kuras, protams, ir slimas psihiķu slimību pārņēmuši valsts pārvaldes struktūras, un viņu rokās ir tāda vara, ka tie uzdrošinās safabrikt kriminālietās pret katu, kurš cenšas viņus atmaskot.

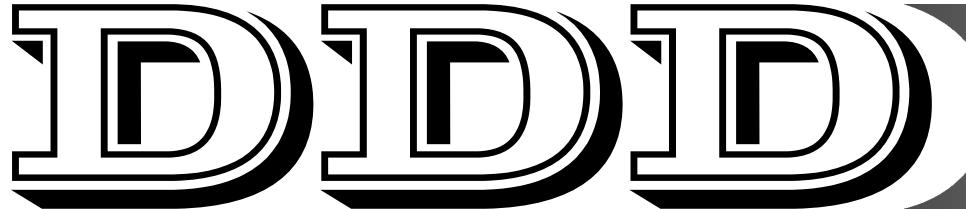
Izsakot apbrīnu laikraksta redakcijas drosmei un atbalstot publicēto informāciju, šoreiz atvados.

Cītī: Avīzē "Parādēla Latvija" RLP vadītājs R.Balodis izsakās: "Izšķirt, kas ir reliģija, ir līoti sarežģīti, dažkārt pat neiespējami."

J.Štoknīš-Kalnains adresētājā vēstulē RLP Juridiskās daļas vadītāja O.Smirnova atzīstas: "Religisko lietu pārvalde, saskaņā ar Religisko organizāciju likuma 5.p. 1. un 3. daļu un LR Ministru kabineta 19.09.2000. not. Nr.321 "Religisko lietu pārvaldes nolikums" 1.p., ir LR Tieslietu ministrijas pārraudzībā esošā valsts pārvaldes iestāde, kura likumos un citos normatīvos aktos noteiktās kompetences ietvaros nodrošīna valsts politikas realizāciju un koordināciju reliģijas lietās, pārzinā ar valsts un reliģisko organizāciju savstarpejām attiecībām saistītos jautājumos, seko valsts tēsiskā regulējuma efektivitātei reliģijas praktizēšanā un izsaka priekšlikumus par pasākumiem, kas veicami, lai novērstu LR Satversmē un starptautiskajos līgumos reliģijas jomā garantēto cilvēktiesību pārkāpumus un tos veicinošos apstākļus."

Marius KUNDROTAS

Esmu Lietuvas Nacionālās Jauniešu līgas vadītājs un Lietuvas Nacionālās apvienības biedrs. Tā ir politiska partīja, kas aizstāv mūsu tautas un valsts nacionālās vērtības. Pirms diviem gadiem es ar saviem kolēģiem no Lietuvas Nacionālās demokrātu partījas - Egli Paskevič

LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTES UN APGĀDA "VIEDA" INFORMATĪVAIS BILETENS

LATVIETI! Iepazīsties ar šo tekstu pats un iemet šo avīzes pielikumu okupanta pasta kastītē. Atceris, ka dažu nelietīgu okupantu sauklis ir: "KATRS BEIGTS LATVIETIS IR IESTĀDĪTS KOKS. TAD APZAĻUMOSIM LATVIJU!" Mūsu aicinājums ir patiesi humāns: "BRAUCIET MĀJĀS!" Katra latvieša uzdevums ir pierunāt vismaz vienu okupantu atgriezties etniskajā dzimtenē. Ja mēs to neizdarīsim, tad okupanti patiesi var apzaļumot visu Latviju. Bet mēs taču to negribam!

РЕБЯТЯ, ДАВАЙТЕ ЖИТЬ ДРУЖНО! ПОТОМУ УЕЗЖАЙТЕ ДОМОЙ! РОДИНА МАТЬ ЗОВЁТ!

ВОССТАНОВЛЕНИЕ ДЕМОКРАТИИ

Айварс ГАРДА

В предыдущем номере газеты мы убедились, что на данном этапе латыши примиряются с формальным существованием государства, не защищающего интересов латышского народа в складывающемся Латвийском государстве. А значит, в нашей стране демократии не существует. Восстановить демократию – это означает восстановить суверенную власть латышского народа на территории Латвии.

Неофициальные данные гласят, что в Латвии 90 процентов собственности и предприятий принадлежат иноземцам, т.е. чужакам. Восстановление демократии предусматривает передачу всей собственности латышскому народу. Кокнесис в книге «Права Народов» говорит, что стратегически важная собственность: на землю, море, прочие крупные владения – должны принадлежать не иначе как единственно латышскому народу. Мы можем отдать их в аренду, но ни в коем случае не продавать иноземцам.

В Латвии необходимо запретить все, что вредит интересам латышского народа. Латвия как государство обязана способствовать развитию каждого латыша и всего латышского народа. Буквально так же, как «демократия» в клубе роз означала бы подчинение всего интересам роз. И речи быть не может о какой-либо «демократии» не только для сорняков, но и для других – доброкачественных цветов – у тех, в свою очередь, «демократия» должна существовать в их собственных клумбах; а для сорняков (по натуре – оккупантов) – не должно быть «демократии» ни в одной клумбе. Точно так же, как клумбу, мы охраняем и свои семьи. Уж на столько-то мы еще сообразительны, чтобы понимать, что демократия в семье означает создание наилучших условий только для членов семьи. Народ – это латышская многочисленная семья. Почему же мы, латыши, не хотим понять, что охранять нужно и большую семью? А главное – этот порядок учредил Сам Бог. Он хочет, чтобы каждый народ себя защищал. Воля Божья – свята и неколебима. Пусть кто может, это опровергнет!

Лишь тогда, когда латышский народ будет удовлетворен своим развитием, весь народ и государство в целом могут заняться нуждами живущих в Латвии других народов. Но пока народ-хозяин – латыши – здесь хорошо себя не чувствуют, следует осознавать, что демократии в Латвии нет и ее необходимо возобновить.

т.е. смешения народов. Это тяжкое уголовное преступление, подлежащее немедленному запрету! Уже сейчас виновных нужно строго предупредить об этом. Если они будут впредь совершать это преступление, будет принят строгий закон, предусматривающий усадить всех «интеграторов» на скамью подсудимых.

Возновление демократии – это освобождение латышского народа и государства от оккупантов или депатриация всех оккупантов и немедленное прекращение «интеграции».

Латышский народ и страна, которую он создал – это единый живой организм. Сейчас этот организм тяжело болен. Есть болезни, внедряющиеся извне, и растлевающие организм изнутри. Оккупанты в Латвии равносильны глистам и солитерам, заведшимися внутри тела человека, куда внедрились как паразиты извне. Как бы мы ни корчили организм, одновременно кормятся его враги, паразиты – глисты и солитеры. Это сравнение приведено, чтобы охарактеризовать духовную и экономическую ситуацию в Латвии. Есть сведения, что латыши из-за оккупантов теряют ежедневно по меньшей мере 2 миллиона латов; только из-за оккупантов-пенсионеров – 500 000 латов в день. За год – 730 миллионов латов, т.е. более 1,2 миллиарда долларов США!!! Выходит, что латыши платят оккупантам за их паразитирование. Не признакли это нашей глупости? Любой порядочный врач сказал бы, что противоглистовые лекарства надо употреблять, чтобы изгнать паразитов из организма. Конечно, употребляя сильные лекарства, могут оказаться побочные эффекты, например, колики в животе. Но мы знаем, что нужно потерпеть. Надо пройти через эти вызванные лекарствами боли, чтобы изгнать паразитов. К тому же глистов нужно изгонять всех. Странно было бы врачу ульшать от какого-нибудь болезни, что маленькие детишки и внуки глистов и солитеров пусть себе живут. Врач, заслышив это, приложил бы мокрый палец к вискам больного, чтобы проверить, не запилят ли они. Такие же самые больные с «шипящими висками» – те латыши, которые собираются оккупантами, или «глистами» и «солитерами», интегрировать. Пусть ответят врачи, можно ли в здоровом организме интегрировать глистов и солитеров,

которые разрушают организм?! Каждое экономическое улучшение в Латвии укрепляет позиции оккупантов, как жизнь глистов и солитеров улучшает доставляемое организму добро-качественное питание. Поэтому столь важно поначалу депатриировать оккупантов, паразитов нашего народа! Только тогда мы сможем развивать экономику. А значит впредь экономику следует развивать так, чтобы живой организм, латышский народ и латвийские подданные – иноземцы, явившиеся таковыми до 16 июня 1940 года по возможности меньше пострадали от употребления «противоглистовых зелий». Будем брать пример с русского народа, который воевал с монголо-татарами, французами, немцами. Партизаны в борьбе против фашистов взрывали свои мосты, разрушали свою инфраструктуру, лишь бы только избавиться от инородных тел – этих одолевавших русский народ «глистов» и «солитеров». Стоило только одолеть врагов, организм стал очень быстро поправляться. Все стало приводиться в порядок заново и отстраиваться. Точно так же будет и с Латвией, только надо освободиться от паразитов.

Латышский народ не однороден. В его организме есть здоровые клетки, т.е. люди третьей группы,* способные думать не только о себе, своей семье, но и о своем народе. Это здоровые, или золотые, зерна. Тут уместно спросить: «А люди первой или второй группы разве не могут быть отнесены к числу здоровых зерен?» Да, могут и принадлежат к ним те, чей здравый смысл позволяет отличать добро от зла и следовать за добром: в данном случае – полагаться на людей третьей группы. В организме также и полубольные клетки есть, имеющие возможность и оздоровиться, или запустить болезнь еще глубже. Однако, признается, в организме латышского народа еще много подточенных «раком» и «гангреной» клеток самосознания. Это наши предатели, двурушники, «интегранты», или изобретатели и «энтузиасты» программы «интеграции», руководители государства, которые, несмотря на очевидную морально-этическую деградацию Европейского Союза, требуют, например, легализации гомосексуальных отношений, бракосочетания гомосексуалов и адоптации детей ими, а руководители государства, поэты, писатели, врачи, ученые, художники, журналисты до того морально развернуты, что продолжают путь к этой помойной яме. Да могли вообще их величать поэтами и

писателями? В сущности они рифмоплеты, бумагомараки и журналоги. Европейский Союз требует перемешать латышский народ с оккупантами, и наши руководители спешат это осуществить. Их чахлые умы не соображают, что такого рода активность ведет к гибели организма народа. Вообразим такую ситуацию: у пациента боли в животе, и врач обнаруживает, что его организм оккупирован глистами и солитерами. Врач не лекарства начинает давать, а принимается кормить паразитов, заботясь, чтобы им было как можно комфортней. Только чтобы глисткам и солитерчикам было как можно лучше! Конечно же, мы бы назвали такого врача палачом и чудовищем. Точно такие же чудовища и наши руководители, рифмоплеты, бумагомараки и журналоги. Как же не называть чудовищами тех наших политиков, которые предоставляют всякие привилегии паразитам и раковым клеткам нашего народа, например, снижают требования и плату за латвийское гражданство. Внутренние подрывники нашего народа, «раковые клетки» – это еще и педерасты, распространяющие свои метастазы по всему обществу. Мы можем вообразить себе картину в организме человека. После принятия противоглистовых лекарств глисты и солитеры, их детишками, внука и даже яичками орут: «Наша бьют! Где демократия? У

глистов и солитеров те же права, что и у здорового организма!» Из гнезд глистов и солитеров вне здорового организма орут: «Не дадим наших в обиду! Будем защищать!». Из разных эйроперлог съезжаются комиссары и учат: «Глисты и солитеры тоже живые существа, их положено любить, порции противоглистовых зелий надо снизить или вообще отменить!» Клетки организма, пораженные «раком» или «гангреной», – предатели – даже «без мыла» встречают и провоцируют защитников глистов и солитеров, пытаясь убедить здоровые клетки в абсурде: паразитов надо интегрировать, иначе нас эйропаразиты и остальные паразиты мирового масштаба не поймут и не примут в свою компанию. Латыши должны брать пример с казахского народа: он успешно применяет «глистовые лекарства» в сильных дозах, но у них есть одна большая привилегия – любящий свой народ, настроенный против оккупантов президент, который не прислушивается к воплям мировых паразитов.

стр.3 ►

*В предыдущем номере газеты (№7) в публикации А.Гарды «О народе, стране и демократии» говорилось о делении индивидов каждого народа на группы по уровню их духовного развития. – Прим. редактора.

Калужская земля ждёт соотечественников!

«Обществом российских граждан в Латвии» 26 марта с.г. подписан Договор о сотрудничестве с Негосударственным учреждением «Центр содействия профессиональной подготовке кадров» (ЦСППК) города Калуги. В последнем организовано «Переселенческое направление» по обеспечению кандидатов на переселение из Латвии информацией по жилью и работе. Если русские соотечественники не нужны нынешним российским властям, занятым переделом народной собственности и сфер влияния в думских и правительственные коридорах, то они нужны самой России, ее будущему, ее возрождению и становлению как сильного, богатого и самодостаточного государства. Наступают новые времена – и они не за горами. Русские должны быть вместе с Россией. **И в самой России.** Иного не дано.

Того, кто намерен уехать в Россию, приглашаем на Калужскую землю.

Переселенческое направление при ЦСППК в Латвии разработала программу действий, с которой вы можете познакомиться в **Русском доме** (ул. Таллинас 97, Рига) по понедельникам с 18:00 до 19:00 и по субботам с 12:00 до 14:00. Тел. для справок **6595294**. E-mail: uljanov@elfeli.lv

Юрий Ульянов
доктор филологии,
председатель правления

«Общества российских граждан в Латвии»
www.kaluga.ru/kaluga/pictures.htm - фотографии Калуги

НЕКАМУ МЫ ЛАТВИЮ НЕ ОТДАДИМ!

ПРЕДИСЛОВИЕ

Айварс ГАРДА

Из 85 присланных на конкурс работ опубликованы 72. Пять из них в конкурсе не участвовали. 85 – много это или мало? Принимая во внимание трудности распространения условий конкурса, а также то, что до сих пор президенты страны Гунтис Ульманис и Вайра Вике-Фрейберга, Сейма и правительство не уделяли ни малейшего внимания национально-патриотическому воспитанию молодежи, это безусловно много. Множество молодежи о таком конкурсе вообще понятия не имели. Мы благодарны газетам «Латвиес Латвия» («Латыш в Латвии») и «Яұна Ағизе» («Новая газета»), опубликовавшим полностью условия конкурса, а также «Вакар Зиня» («Вечерние новости») и «Ригас Апринти Ағизе» («Рижская окружная газета») за частичную публикацию. Условия конкурса были разосланы и районным газетам, однако сведений о публикации у нас нет. Наши лучшие друзья предсказывали, что будет прислано с десяток работ, да и тому надо радоваться, потому что тематика большинству нашего мещанского общества чужда.

Большая отзывчивость молодежи свидетельствует о том, что душа латышского народа – чуть перефразируя сказанное Райнисом об Иманте, – не умерла, а закодированная, лишь молчала. Сегодня с твердой уверенностью мы можем сказать, что душа нашего народа очнулась для новой духовной борьбы с внутренними и внешними врагами.

Знаменательно, что ни одного русского человека не участвовало в конкурсе, где им наконец-то была предоставлена возможность доказать нам, латышам, свою лояльность. Где же они, русские юноши, единомышленники латышского народа? ИХ НЕТ. И такую нелояльную молодежь руководство нашего государства намерено интегрировать! Волки и овцы не могут ужиться вместе. Люди, народы с диаметрально противоположными главными интересами никогда не сумеют ужиться.

Чтобы выполнить работу на одну из тем, участникам конкурса требовалось обнаружить не только недолженные знания, но и немалую отвагу. То-то, мол, и то-то не совпадает с официальной политикой государства. Истинный латыш, еще не утративший национального самосознания, в нынешней Латвии, на своей Богом данной земле чувствует себя, как диссидент, как чужак. Такие латыши – это часть и слава нации, ее ядро, или – подлинная народная интеллигенция. Только люди, самоотверженно мыслящие, чувствующие и делающие все во имя выших, наивысших интересов своего народа, являются движущей силой его эволюции. В свою очередь, те, чьи высшие интересы не выходят за рамки еды, питья, размножения, заработка, внедрения нетрадиционной сексуальной ориентации и так далее, – стыд и позор каждой нации, тянут развитие нации ко дну. Эти категории людей во всяком обществе сосуществуют. Зло дает себя знать, когда эти мещане (как это произошло сейчас в Латвии), попав на высокие должности, принимаются называть всему народу свои интересы. Правильно было бы как раз наоборот – чтобы «здравые зерна» каждого народа определяли, каким этическим нормам следует доминировать, и все остальные это сближали.

Пылкий сторонник официальной государственной политики, «придворный» журналист Карлис Стрейл в передаче «Взгляд со стороны» уже поспешил эти конкурсные работы обозвать кретинскими, тем самым успешно пополнив собой список латвийских мракобесов. Его пылко поддержали журналист газеты «Диена» Аскольд Родин и заступающий кафедрой Медининской академии Айварс Лимантс. Это поистине позор. Названные господа оплакали тех нелояльных иноплеменников, которым следовало бы реатрироваться в Россию. Именно эти господа, а не Айварс Гарда, – единомышленники Татьяны Жданоки, ведь она за вступление в Европейский Союз – это же позволило бы

в соответствии с законом о печати редакция газеты независима и от нее не требуется давать материалы издателю на цензуру, поскольку цензура в Латвии запрещена. Однако, не в Латвийском университете. «Университет ағизе» приняла к опубликованию «Положения конкур-

са», однако в последнюю минуту показала их ректору. Иварс Лапис «наплевал» на закон о печати и запретил публиковать эти «Положения». В редакции газеты нам пояснили, что «спорные» материалы требуется «показывать» ректору. Что тут скажешь всем этим титулованным невеждам? Советую им пополнить свое образование и прочитать книгу Альфреда Абеле «Латышество», особенно разделы «Латвияне», «Духовный упадок», «Космополитическая интелигенция». Возможно, эти мещане в них усмотрят самих себя и наконец-то устыдятся своих антнародных выходок. Однако и редакция газеты показала свою мягкотелость. Не следовало принимать во внимание ректора. За правду надо бороться!

Как мы видим, в нашем народе есть и подгнившие, и больные зерна. Гнилым уже ничто не может помочь, это живые трупы, и ради общего блага их бы надо изолировать от общества. Больные зерна еще могут себя исцелить. Нестоит волноваться, если здоровые золотые зерна станут обвинять в экстремизме. В обществе, где прогнившая среда возведена в норму, всякий здоровый человек окажется вне этой «нормы». Неудивительно, что многие не выдерживают столь продолжительного давления одуряющей пропаганды интернационализма и мещанских интересов и отправляются этими вредоносными качествами. К сожалению, этот процесс затронул и большую часть латышской молодежи.

Композитор и депутат Саэмы Имант Калныньш в интервью газете «Лаука Ағизе» (19.05.2001.) на вопрос, почему господин Калныньш не говорит с парламентской трибуны о латышестве, отвечает: «К сожалению, мы вынуждены констатировать, что на официальном уровне в Латвийском государстве о латышестве вообще не идет речи. Достаточно поглядеть на то, как другие народы оберегают свои национальные ценности, и нам есть чему поучиться. Это неудобный и трудный вопрос для тех людей, которым вроде бы следовало об этом говорить. Ведь это же главные

ценности (выделено мною. – А.Г.), и не хлебом единим жив человек. Мы о «хлебных» вещах только и думаем, сколько в Риге открыто новых магазинов и какие блага нам предстоит по вступлению в Европейское Сообщество. А про латышские дела не говорит никто. Ну ладно, Юрис Добелис, Петерис Табунс и Пальмира Ласе говорят. Но оттого, что никто больше вообще не говорит об этих вещах (ну что ж, и мы, устроители и участники конкурса, тоже, как белые вороны. – А.Г.). Быть национальным невыгодно. Если я тут буду стоять со своим национализмом, ни один разумный бизнесмен со мной не пожелает говорить. На вопрос: а у вас теперь нет такой веры в национальное возрождение? – И. Калныньш отвечает: «Для этого нужны те талантливые лидеры, для которых национализм – кровное дело».

Мы на вопрос, зачем надо было устраивать такой конкурс, отвечаем: «Потому, что руководители Латвийского государства о главных проблемах и ценностях латышского народа: деоккупации, деколонизации, вредоносной роли Европейского Сообщества, призыва президента России Путина к русским возвратиться в Россию, справедливости, героизму, подлинной свободе и других – вообще не говорят. Более того, в так называемых изысканных кругах говорят об этом неприлично.» Как же иначе объясним неприличные выражения депутата Кристианы Либане об устройстве конкурса в нашей великорусской шовинистической печати?

Вообразим хоть на миг ситуацию, когда дворник или водитель троллейбуса перестанут выполнять свои главные обязанности: дворник не будет подметать улицу, водитель троллейбуса – водить троллейбус. Абсурд. Однако такое происходит на высшем уровне нашего государства. У нас нет оснований не верить Иманту Калныню, тем более потому, что это очевидно для каждого. Недаром есть поговорка: «Рыба пахнет с головы». Вопрос: что они «там наверху» делают, если не делают того, за что им латышский народ деньги платят? Бывают баклуши, слоняются, лгут народу и так далее, только не то, что нужно. Поэтому раньше или позже народ станет самоорганизовываться и сам

делать то, что ему нужнее всего. Жаль все же, что Имант Калныньш не говорит об этом. Его имя было бы очень веским. Это было бы благородством – воспользоваться своей популярностью в борьбе за подлинную свободу латышского народа.

Опубликованные работы участников нашего конкурса свидетельствуют, что среди них есть талантливые лидеры, для которых национализм – кровное дело. Честь и хвала им! Хотелось бы посвятить им слова нашего народного героя Райниса: «В ходе истории победит тот, кто сумеет физическую силу соединить с красотой, со знаниями, накопленными человечеством. Идеал настоящего героя: тонкая духовная сила, возгревавшаяся за великую идею, и одновременно безбоязненная, железная стальная воля и убежденность. Сила и духовная тонкость – таков человек будущего.» Пусть эти юные, каждый на своем месте, станут центром духовного пробуждения народа. Они заслужили, чтобы мы, патриоты латышского народа и лояльные по отношению к латышскому народу иноплеменники доверили им. Они честь и совесть нации.

К руководителям нашего государства, нашим политикам, «придворным» журналистам и прочим латвиянам можно отнести слова Райниса: «Если нет желания строить жизнь на фундаменте героизма, то ее строят на лжи. На трусости. На притворстве. На предательстве. Тогда героя боятся, потому что отважный нарушает покой там, где за столом вossaедают холуи. Неужто поэту пристало быть лицемером, пишущим книги о геройстве и свободе, а в жизни, он дрожа за свою шкуру, и даже есть из одной миски норовит уживааться с несправедливостью? Кто стар и уже не доверяет своим силам, норовит умудренно ужиться, пойти на уступки. Свежие мысли чреваты опасностью, особенно те, что обращены в будущее, потому что они затрагивают настоящее. Свежие мысли в мелководную эпоху дергают вынашивать и выражать единственно поэты да изгнанники, люди, которым нечего терять – ни солидного положения в толпе власти имущих, ни прибыльного дела, которое процветает именно потому, что соблюдается осторожность и пронырливая заурядность.»♦

ПРОЖИВАНИЕ КАЖДОГО НАРОДА НА СВОЕЙ ЭТНИЯСКОЙ РОДИНЕ – ЕДИНСТВЕННЫЙ ГАРАНТ ДРУЖБЫ НАРОДОВ И РАЗРЕШЕНИЯ СУЩЕСТВУЮЩИХ МЕЖДУ НАРОДАМИ РАЗНОГЛАСИЙ

АЙВАРС

бездработный с высшим разованием

Вглядываясь в историю человечества, мы видим, что непрерывные войны фактически происходили на всем протяжении его существования, только с прогрессом науки и техники менялись средства борьбы – от каменного топора до атомной бомбы. Почему развязываются войны, в чем причина того, что люди принимаются убивать друг друга? Главные причины войн или вооруженных конфликтов обычно две:

1) одна группа людей хочет силой отнять у другой группы людей плоды их труда, обретенные продолжительными усилиями;

2) различные, по своей сущности резко отличающиеся группы людей вынуждены продолжительное время жить на одной территории, тем самым даже просто своим существованием одна группа людей может мешать жизни другой(-им) группе(-ам) людей, и это в конечном результате вызывает войну.

В последующей части своей статьи я обращаюсь к именно этой, второй причине развязывания войны. Как известно: то ли по

Божей воле, то ли по прихоти Природы вышло так, что все человечество делится на разные группы по расам, и по национальности. У этих групп, конечно, и общего достаточно, однако немало и отличий, что проявляется и в образе жизни, и в религии, и в традициях, и в моральных критериях... и так далее. Однако превыше всего, разумеется, у каждого народа свой язык и своя культура. Здесь сразу хочется причеркнуть, что не собираюсь делить народы на хорошие и плохие, утверждая, что, например, латыши лучше украинца или наоборот. Нет, у каждого народа есть право жить в соответствии со своими обычаями и совершенствовать свою культуру (которая, правда, обычно со провождается немалыми человеческими жертвами). Такая судьба постигла, как известно из истории, все склоненные подобным образом империи, начиная с Римской и кончая Советским Союзом. С горечью приходится признать, что человечество на этом факте ничему не научилось, не сделав для себя назидательных выводов. Сейчас в Европе про-

исходит стыковка новой космополитической империи – Европейского Союза, которое своими проявлениями, как два близнеца, походит на недавно рухнувший Союз ССР. Чтобы наглядно обосновать абсурдность и невозможность длительного существования этого монстра – Европейского Союза, – я обычно использую такое сравнение. Вообразим себе многоэтажный небоскреб, в котором живут несколько сотен людей. Отношения между ними как у кого: кто дружит, кто просто здоровается друг с другом, иные не делают ни того, ни другого... Однако в своих отношениях они обычно обходятся без ругани и драки. И тут в один прекрасный день исчезают стены, разделяющие квартиры одну от другой. Теперь каждый может сделать свободный выбор: смотреть свой телевизор или соседский, обедать в своей семье или у соседа, опираться в своем или соседском туалете... И, разумеется, у всех остальных соседей есть точно такие же права. Что тут произойдет? Возможно ли вообще жить в таком доме? Нет, разумеется!

Бесконечные скандалы и физическое выяснение отношений стали бы будничной составной частью жизни. В конце концов этот дом в течение нескольких дней был бы разгромлен и превращен в непригодный для жилья. Почему такое произошло бы? Очень просто – каждый человек привык жить по своему нраву и обычаям и он не выносит, если кто-то другой навязывает ему неприемлемые для него привычки. Обобщая это в расширенном масштабе, то же можно отнести и к народам. Если один народ навязывает свои обычаи другому народу, которые для него неприемлемы, война становится неизбежной! Однако избежать такого навязывания в Европейском Союзе, где, как известно, предусматриваются свободное перемещение рабочей силы и выбор места жительства (прямо-таки, как в бывшем СССР), никакой возможности не будет. Тем самым очевидно, что подобной империи долгое время не суждено. Она или рухнет в течение ближайших десяти лет, или же для ее сохранения будет введена тоталитарная диктатура,

ВОССТАНОВЛЕНИЕ ДЕМОКРАТИИ

стр.1

Однако надо сказать, что оккупанты в обществе должны приравняться к глиставам и солитерам в человеческом организме только до той поры, пока они находятся в Латвии и подрывают чужой организм. Они обитают в жизненном пространстве латышского народа вопреки нашей воле. Аналогия между оккупантами, глиставами и солитерами исчезнет в тот момент, когда оккупанты вернутся на свою этническую родину, где они будут уже не паразиты, а устроители своей страны. Поэтому каждому оккупанту следовало бы осознать то унизительно жалкое положение, которое он выбрал сам на сегодняшний день.

Мы будем оккупантов считать «глиставами» и «солитерами» до тех пор, пока они не уберутся. Организм не может простить паразитам, если они все еще паразитируют. Женщина не может простить тому, кто ее насилил, пока он продолжает свое черное дело, к тому же уверяя, что ублажает ее. Именно так поступают оккупанты. Латыши не могут простить оккупантам мучений и выкачивания жизненных соков до той поры, пока они все еще продолжают находиться в Латвии. Пускай едут домой или на все четыре стороны! Тогда и прости! Спрашивают: «Неужели все оккупанты должны уехать? Не могут ли быть исключения?» Исключением могут быть те, кто вступил в брак с латышами или представителями других национальностей, являющимися законными подданными Латвийской Республики до 16 июня 1940 года, воспринимают культуру латышского народа как свою, дают клятву Латвии, что в случае нападения России будут воевать на стороне Латвии, активно участвуют в репатриации оккупантов, т.е. своих соотечественников и т.д. Это может относиться и к тем (конечно, если так решит Саэйма), которые в браке с латышами не состоят, но придерживаются всех вышеупомянутых условий: главное – пусть докажут свою верность латышскому народу участием в репатриации союзных соплеменников.

Принадлежание ни к одному народу, как и к народу-оккупанту, оставившие свою страну и ставшие «глиставами» и «солитерами» в стране оккупированного народа, не принадлежат к третьей группе. Это индивиды первой или второй группы, которым чуждо желание каждого

народа проживать без чужого вмешательства на собственной территории. Но и в народе-оккупанте могут появиться справедливые личности, которые встанут на сторону оккупированного народа. К примеру, англичанин Хьюм помог Ганди освободить Индию от оккупантов, «глиставов» и «солитеров». Мы, латыши, ждем, когда у русского народа появятся такие высокоразвитые индивиды, которые призовут своих соплеменников покинуть оккупированные территории и больше никогда не завоевывать чужие земли.

Многие спрашивают, как нам относиться к оккупантам? Ответ: справедливо. Это означает – их нужно доставить обратно на их этническую родину. А что нам испытывать к ним, если они отказываются уезжать и даже враждебны и агрессивны по отношению к хозяевам – латышам? «Высший пилотаж» – это не испытывать ненависти. Ганди, например, сказал, что лучше допустить вражду и заставить оккупантов убраться, чем трусиво примириться с таким унизительным положением, позволяя им паразитировать на живом организме индийского народа. Ненависти не следует допускать потому, что это обходно разрушающее оружие: громит врага и самого себя, вызывая в будущем неблагоприятные тяжелые последствия. Но еще более неблагоприятные, разрушительные последствия вызывает трусость, поэтому Ганди советовал своему народу менять из двух упомянутых зол – насилие. Будем понимать, что мы ответственны только за свои чувства. Если латыши, не испытывая ненависти, поступают справедливо и правильно, но это вызывает в оккупантах вражду, значит это именно оккупанты разжигают ненависть. Оккупанты являются разжигателями вражды хотя бы потому, что здесь находятся. Мы не должны бояться. Мы не должны бояться их ненависти. Как раз наоборот, ненависть оккупантов к нам означает, что латыши надо стоять утесом, надо стоять прочнее скалы и не избегать борьбы с ними. Их вражда означает, что оккупанты сами боятся хозяев – латышей. Ну, а если боимся мы их, то мы никуда не годимся. Если бы латыши знали, до чего оккупанты нас ненавидят и презирают, то мы бы все восприняли духом! Не за нашу смелость ненавидят, а за наше малодушие и угодничество презирают. Печаль-

но, но приходится признать, что они в большой мере правы.

Куда меньше кармических последствий, чем вражда, вызывает презрение к врагу, еще меньше – отвращение. Поскольку латыши сейчас до того «обработаны» психологически, что решили любить, т.е. принять за свой орган в свой единый народный организм оккупантов – этих отвратительных «глиставов» и «солитеров», – полезно и даже необходимо для выживания народа понять, что испытывать отвращение к врагу – оккупанту – обязанность каждого латыша. Точно как глядеть на живого глиста или солитера. Пусть это станет первым «противоглиставовым» зельем – отвращением к оккупантам. Есть, конечно, такие извращенные типы, которым глисты, солитеры, другие червяки мыши, но таких мы во внимание не принимаем, ведь это «раковые клетки» народного организма.

Если меня спрашивают, что я испытываю к оккупантам, я отвечаю, что вражды, презрения я не чувствую, как и отвращения в изложенном мною выше значении. У отвращения есть нюансы. Просто я знаю, я твердо убежден, что нахождение оккупантов в Латвии – это против справедливости, против любви, против красоты, против всего латышского – и потому я активно борюсь против них. Поэтому и другим активным борцам не следует испытывать отвращения в его тощности, вплоть до рвоты. А для латышей-трусов такое отвращение было хорошим зельем против мягкотелости, малодушия, страха и побуждало бы к активной борьбе. Запомним же самое главное: Бог хочет, чтобы мы не испытывали ко всему отвратительному упования, тяготения, восторга – эти прекрасные чувства давайте прибережем для всего Прекрасного, Героического, Доброго, Правильного, Славного, Милого и т.д. В свою очередь Бог не хочет, чтобы ко всему Хорошему, Прекрасному и т.д. мы испытывали отвращение. Но Бог хочет, и так Он устроил мир (Всемленную), чтобы против всего отвратительного мы испытывали отвращение, т.е. верные чувства против противного или неправильного – это отвращение; а прекрасное достойно любви, восхищения, поклонения и т.д. Только соответственные чувства позволяют нам правильно развиваться. Нам следует учиться правильно оценивать и латышей в

эмigration и обруссивших здешних латышей, т.е. как космополитов, так и интернационалистов. Ленин в письме к Сталину якобы сказал, что «обруссившие националы» в своем наивном шовинизме опасней великорусских царских «держимор», поэтому великорусские социал-демократы не смеют допустить какого бы то ни было искусственного или насильтственного объединения народов, т.е. обрушения.» (Латвийские Латвии, №29.) Мы видим, что самые опасные для латышского народа в современной Латвии – это космополитизированные, находящиеся по воле истории за рубежом латыши и интернационализированные домашние предатели, или по терминологии Ленина, – обруссившие, обамериканализированные, обканавшиеся и т.д. «националы». Мы слишком доверяемся зарубежным латышам, но ничего хорошего латышам к кому народу они не сделали. Откроем свои глаза! Деградированная западная общественность изменила их мышление и душу. Именно они занесли в Латвию такое извращение, как гомосексуализм. Мы видим, что Вайра Вике-Фрейберга не оправдала надежд народа, наоборот, она стала особенно любимой и уважаемой для паразитов здового организма латышского народа. Они даже ей дали ласкательное имя «Верочка». Мне лично стыдно, что у нас такая никчемушная президентша, Саэйма и правительство. Будем надеяться, что народ на выборах в 8-ю Саэйму не проголосует ни за нынешних депутатов, ни за Эйнара Репше также, члены партии которого и он сам – «те же раки». Партия «Новое время» нигде не декларировало, что хочет освободиться от «глиставов», «солитеров» и «раковых клеток». Как раз наоборот, он и его партия стоят за продолжение тяжкого уголовного преступления – «интеграции». Надо ведь осознавать, что «интеграция» или преступное смешение латышей с оккупантами по существу – дезинтеграция, разложение латышского народа. На высших государственных должностях Латвийского государства имеют право находиться только подлинные националисты, для которых на первом месте интересы латышского народа!♦

Статья опубликована на латышском языке в газете Национального фронта Латвии «DDD», №8, 2002 г., 1 августа.

Чтобы избежать осуществления этих обоих, однажды устрашающих прогнозов, я вижу только одну возможность: цивилизованным путем, с привлечением наиболее влиятельных международных организаций добиться по крайней мере частичной репатриации иноплеменников или нелегальных иммигрантов, так, чтобы численность латышей в Латвии достигла не менее 75 процентов. Однако надо отбросить надежды на то, что этого можно добиться, пока в мире будут господствующими идеологиями глобализма и космополитизма в Европе вместо национальных государств. Будет этот дракон – Европейское Союз. Только скрутив этого монстра и добившись, чтобы ведущий идеологию не только в Европе, но и во всем мире стал Национализм, можно будет улучшить условия жизни латышей в своем Отечестве. Но чтобы добиться этого, как уже говорил, необходимо сотрудничество и по возможности наискорейшее объединение всех националистов мира.

Нас, националистов, зачастую упрекают в разжигании национальной и расовой вражды, и в

СТАТЬЯ О ХОЛУЙСКИХ ДУШАХ

Висвалдис ЛАЦИС

“Lauku Avoze” 26.07.2001.
(Перевод с латышского)

На днях я прочел изданную в 1978 году в Стокгольме книгу воспоминаний Юлия Розе – директора Национального театра времен немецкой оккупации: «Латвия на утренней заре и на закате». В первые два года этой оккупации – 1941 и 1942 – отмечать государственные праздники запрещалось. Чтобы обойти этот запрет, Юлий Розе и актеры театра решили в канун государственного праздника Латвии – 17 ноября – показать зрителям пьесу Райниса о сиротской доле – «Вей, ветерок!», ведь и сами они, вкусив плоды засилья обоих оккупантов Латвийского государства, чувствовали себя круглыми сиротами. Юлий Розе пишет: «На первый акт я в зал не пошел. В начале второго акта, услыхав в зале «Боже, благослови Латвию...», захмучи и смотрю: и в зале, и на балконах все стоят поют Латвийский гимн. Занавес сцены распахнут настежь. На фоне дома сооруженного Винклером, (декоратором сцены. – В.Л.) стоит актер и тоже поет. Пение звучало приглушенно: у многих горло сдавливали рыдания. В переднюю ложу первого балкона вошли двое мужчин и одного из зрителей увели с собой. Допев гимн до конца, зрители снова заняли свои места, и спектакль продолжился своим чередом... Первое действие прошло, как положено на обычном представлении, и начало второго, где Гатынь сидит у дома, выводя на дулочку свой грустный сиротский напев, – тоже. Когда звуки этого напева смолкли, в первой ложе первого балкона, что слева от зрительного зала, поднялся какой-то мужчина и сказал: «Соплеменники, нам понятно, что означает этот вечер. Боже, благослови Латвию».

Что же, собственно, произошло? Один мужественный латыш, преступив наложенный властью чужаков запрет, осмелился сказать правдивые, справедливые слова. Только и всего, но и того было достаточно, чтобы этого латыша двое других латышей с холуйской душой арестовали и увели. В каждом народе находились и найдутся люди, не способные жить и дышать, умалчивая правду. Эти люди поступают по велению своей совести, следуя этическому принципу, сформулированному великим французским писателем Роменом Ролланом: «Если говорить правду опасно, то именно поэтому нельзя молчать».

Директор издательства «Видав», – Айварс Гарда, объявил по обещав скромные премии, открытый конкурс школьной молодежи на ответы по семи отобранным им темам, связанным с историей и сегодняшним днем Латвии. Одна из этих тем: «Свержение воли Божьей, или освобождение Латвии от 700 000 колонистов, – задача № 1», – подняла в Латвии такой политический гвалт, какого здесь давненько не бывало. Оглушительней всех в этом гвалте, разумеется, заорали ранее или позднее съехавшиеся в Латвии русские, другие обруссившие восточные славяне и обруссившие евреи. Результаты гвалта оказались потрясающими. Заместитель начальника Бюро охраны Конституции (сокращенно по-латышски SAB) Дзенитис заявил, что вперед его (Бюро) берет под свой надзор деятельность Айвара Гарды. Решительный, размашистый шаг предпринял генеральный прокурор Майзитис, распорядившись выяснить, нет ли в действиях А.Гарды состава уголовного преступления. Итак, латышу вменялось в обязанность выслеживать латыша только за то, что какой-то отважный латыш дерзнул сказать правду. Сказавший правду не призывал к насилию, не подбивал на бунт, а всего только предложил молодежи поделиться своими мнениями о том, согласны ли они, чтобы с Божьей помощью, а следовательно, без какого-либо насилия освободиться от навязанных чужими властями колонистов. По сравнению с событиями 60-летней давности, в известной части латышского народа явно пропускает духовную деградацию национального самосознания, что проявляется в недостатке самоуважения, а самое главное – в непризнании патриотизма, в боязни правды. Самые наихосточайшие последствия русской полувертай оккупации очень метко сформулировали три профессиональных латышских историка: Рудите Виксна, Карлис Кангрис и Андриевс Эзергайлис: «Высшую стадию оккупации характеризует то, что жертвы проникаются взгляда на себя оккупантов и берутся их осуществлять как свои». Зарубежная латышка, профессор политологии Чикагского университета и приглашенная Латвийским университетом читать курс лекций Рasma Шилде-Карлкина, которая специализируется на исследованиях именно этических отношений, утверждает то же, хоть и другими словами: «Упрощенно говоря, можно сделать вывод, что первое определение русификации подчеркивает изживание латышского языка и культуры, второе – изживание своеобразия какой-то языковой единицы в хозяйственной и общественной сфере, а третье – диагностирует об изменениях в духовном мире. Или: в первом случае происходит русификация латышей, во втором – русификация Латвии и в третьем – русификация латышества».

стр.4 ►

У ВАС ЕСТЬ ШАНС!

Тот кто первый продаст свою квартиру
сможет устроится в Петербурге.

Будте мудрыми –
продайте квартиру и уезжайте!

Оброщайтесь в фирму:

SAVIENĪBA 1

Адресс: ул. Артилерия,

дом 65а – 301, гор. Рига

Или звоните по телефону:

7313746;

моб. 6540145 (Николай Громов)

в случае необходимости – убрать физически. (Между прочим, один из известнейших таких космополитов – финансовых олигархов – проживающий в США еврейский миллиардер ДЖ. СОРОС.) Чтобы сопротивляться этим чудовищам, есть единственная возможность – как можно скорее объединиться националистами, антикосмополитами всех стран. Чем больше нас, таких прогрессивно думающих людей будет, тем трудней врагам будет с нами разделаться. Ведь каждый прекрасно знает, как легко переломить отдельную соломку, но как трудно – толстый сноп соломы. Таким вот снопом и следует стать тем людям всех наций мира, которых единит мысль: чтобы на свете царил длительный мир, каждый народ должен жить на своей земле и НИКАК НЕ ИНАЧЕ!!!

Прежде всего этот принцип следует отнести именно к Латвии. Невозможны длительный мир и стабильность в нашей стране, где основная нация – ЛАТЫШИ – СОСТАВЛЯЕТ ВСЕГО 55 ПРОЦЕНТОВ ОТ

СТАТЬЯ О ХОЛУЙСКИХ ДУШАХ

◀ стр.3

Колониализм еще полностью не отмер, колониальные страны еще существуют, однако именно XX век принес всем народам убедительные примеры, как колонизованные народы в других частях мира относились к навезенным колонизаторами колонистам и как оценивалось освободительное движение против колонистов среди членов колонизированных народов, и как такие движения воспринимали представители народов бывших колониальных властей.

Классический пример тому – Индия. В Индии англичане, опираясь на мощь современного вооружения, владчествовали несколько столетий. Свой колонистов по сравнению с индусами там был малочисленным. Например, в начале XX века 340 миллионов индусов на огромной территории управлялись 70 тысячами английских военных и 4 тысячами английских колониальных чиновников. Также и в последующие годы численность англичан в Индии была столь мизерной, что они никоим образом не являлись угрозой для различных культур и языков индулов. И все же они под предводительством выдающегося вождя антиколониального движения Махатмы Ганди, начиная с 1915 года, вступили в борьбу на по-прище духовнополитического сопротивления и после Второй мировой войны добились ликвидации колониальной власти англичан, а также выдворения английских колонистов из Индии. Вождь индусов Ганди возглавлял эту борьбу, все время неустанно проповедуя ненасильственное сопротивление колонистам. В 1942 году, когда Индия угрожало вторжение японских вооруженных сил с Востока, Ганди открыто обратился с призывом к англичанам: «Quit India!» – «Оставьте Индию!». Основной принцип политической, ненасильственной борьбы Ганди сформулировал так: «Там, где средства приходят в противоречие с целью, к цели следует стремиться, независимо от последствий и независимо от того, каким бы далеким и изнурительным ни был этот путь к цели». Практическая деятельность нынешних политических руководителей Латвии диаметрально противоположна принципам, которые проповедовал Ганди, ибо применявшимся им политические средства в его сознании были неразрывно связанны с возможными последствиями: что о справедливых, праведных средствах борьбы с использованием заключенных между Западом и Российской международных, связанных с правами человека договорами, конверсиями и т.п. скажут политики США, ЕС и России. Индусы считали и почитали Ганди, как святого. Его, полуубийженного, прикрыто градационным отрезом индийской ткани, принимал наместник Великобритании в Индии – вице-король, и в конце концов его был вынужден принять и сам король Великобритании в Лондоне – в Бекингемском дворце. Мировое общественное мнение восхищалось личностью Ганди, ставило его в пример как носителя ненасильственной политической борьбы против английских колонистов. Ганди сделал то, что сегодня хочет сделать Айвар Гарда – освободиться от колонистов с Божьей помощью.

В других порабощенных державами властями колониях народы освобождались от захватчиков путем вооруженной борьбы. После таких кровопролитных боев колонисты и представители колониальной администрации

были вынуждены покинуть некогда захваченные территории: из Индонезии выехали голландцы, из Алжира – французы, из Эфиопии и Ливии – итальянцы, их Кореи – японцы и т.д. Нигде и никто, по крайней мере, оглядываясь сегодня на прошлое, не приглашает их вернуться, духовных вождей освободительной борьбы, выдвнивших лозунги освобождения от колонистов, не величают ни шовинистами, ни фашистами, ни поборниками чистоты этноса, не глумятся над ними, как это делают в нынешней Латвии, соревнуясь между собой, так называемые русскоязычные да и сами латыши по отношению к Айвару Гарде.

Несомненный пособник

аморальной установки проиграл А.Гарды является Европейское сообщество. Этическая непорядочность Европейского Совета и ЕДСО особенно очевидна потому, что еще в недавнем прошлом, когда политическая верхушка ЕС это казалось выгодным, его представители открыто признавали, что Советский Союз и русские – вот кто оккупировал Латвию и колонизировал ее так называемыми русскоязычными. Так, 13 января 1983 года Европейский Парламент огромным большинством голосов в особой резолюции о Прибалтийских государствах признал, что они оккупированы, колонизированы, русифицированы. Приведем здесь несколько выдержек из пунктов этой резолюции и сказанного в прениях одним из депутатов парламента: – «Указав на то, что в 1940 году была совершена оккупация некогда независимых и нейтральных государств в соответствии с Пактом Молотова-Риббентропа и что эта оккупация продолжается по сей день», – Политическая подкомиссия Парламента выдвигает предложение передать вопрос о Прибалтийских странах на рассмотрение в Подкомитет ООН по деколонизации.» – «Особое внимание следует обратить на советские попытки в течение продолжительного времени постепенно стирать национальные особенности коренного населения систематической русификацией этих государств, чтобы тем самым обеспечить их принадлежность России. Подобную политику без всякого преувеличения можно назвать «Холодным геноцидом». – «С недвусмысленной прямотой представители различных фракций квалифицировали русификацию этих государств как колониализм (подчеркнуто мною. – В.Л.).» – «Россия по сей день отклоняет права самоопределения своим колониям.» – «Режим, называемый Советским Союзом трем государствам Прибалтики, является последствием Пакта Гитлера – Сталина <...> и полностью укладывается в понятие «колониализм» – <...>, с полным правом можно говорить о постепенном, планомерном холодном геноциде, что является абсолютным антиподом предусмотренной Хартией ООН.» – «Существуют колониальные проблемы как последствия гегемонистской политики Советского Союза. Классический пример тому – государства Прибалтики..., в отношении которых продолжает проводиться глупая политика колониального истребления путем систематического осуществления русификации.»

Представители различных взглядов должны и могут дискутировать сколько угодно о том, возможно или нет ненасильственное избавление от колонистов, предлагаемое А.Гардой, чревато ли оно для нашего государства каким-либо политическими последствиями и т.д., но ни одному представителю истинной латыш-

ской интеллигенции не дано право называть содержащуюся в словах А.Гарды правду натравливанием на русскоязычных, как это сделала журналистка газеты «Диена» Нагле, или позволять себе такие выражения, какие позволил себе Иварс Кемерс: «Этот конкурс доказывает глубокую деградацию моральных принципов его организатора и участников». Если согласиться с И.Кемерсом, то и Ганди с его лозунгом «Уйдите из Индии!» был глубоко деградированным человеком, и еще глубже деградированными были многие предводители народов, некогда возглавившие вооруженную борьбу против бывших колонистов.

Возглавлять, оценивая установку А.Гарды с этических позиций, надлежало бы латышской интеллигенции – представителям науки, однако полноправный представитель профессуры Латвийского университета Юрис Розенвальд – бывший преподаватель марксистской философии ЛГУ – о конкурсе только и всего что смог сказать: – «Я, как представитель латышской интеллигенции возмущен конкурсом Гарды.» Тут уместно напомнить Розенвальду высказывание американца Норберта Винера – основоположника теории использования компьютеров: «Интеллигент является стражем традиций справедливости и честности, от которого зависит... судьба его страны и поколения. Не только благополучие человечества, но и его существование зависит от него, насколько правдивы и честны ученье и учителя». Айварс Гарда в своем обращении к молодежи не сказал ничего иного, кроме правды, а именно, что в Латвии насчитываются сотни тысяч колонистов и что есть латыши, которые желали бы ненасильственным путем от них освободиться. Путем, который является целью каждого некогда захваченного и колонизированного народа! Только моральная деградация части латышей оказалась до того глубокой, что тут же началось облавление и понижение своих же борцов за независимость. Автор этих строк, правда, к подобной позиции латышей уже привык. Оттого-то после появления моей статьи «Камо грядеши, Латвия?» («Лаука Авице», 22 марта 2001) в той же газете сразу появилось письмо бывшего члена ЦК КП Латвии и председателя колхоза «Лачплесис» Ж.Голштейна, где меня величали нацистом и расистом, хотя ни в упомянутой статье, ни в остальных двух с половиной сотнях публикаций и в латвийской прессе, и в своих книгах я не назвал русскоязычных нелюдью, не обзываю их ни представителями низшей расы, которых следует расстреливать, вешать, сжигать или уничтожать какими-либо другими способами. Для таких, как Голштейн, Кемерсы, разенвальды, нагли, дзениты, майзиты не важно содержание статьи, книги или высказывания. Для них важно, чтобы латыши помалкивали и не смели говорить правду об исторических событиях и вслух не требовали вернуть себе отобранные права. Плачевно! ♦

Именно все здесь упомянутое на фоне факта насилиственной колонизаторской политики России обращает в непростительную, гнусную клевету помешанную в газете «Диена» статью о конкурсе издательства «Виеда», автор которой, недавний выпускник Латвийского государственного университета политолог Иварс Кемерс, самочинно заявляет о цели А.Гарды следующее «...– как привлекательными (или точнее, привлекательно звучащими) методами устроить в Латвии этакую, поэффективней, этническую чистку (будем называть веши своими именами)». Именно Вы, Иварс Кемерс, не назвали веши своими именами, ибо, как доказывают бесчисленные труды серьезных историков и упомянутые здесь мною (не все из-за недостатка места) резолюции и постановления, этническая чистка в Латвии уже давненько произошла и повторялась, и Айвар Гарда, не доверяя так называемым русскоязычным, поставил лишь вопрос об избавлении от последствий происшедшей этнической чистки. Преднамеренная колонизация Латвии русскими и восточными славянами длится уже около 300 лет. К чему она привела, мы могли убедиться на выборах в местные самоуправления в марте 2000 года. В одной волости Прейльского района не было за-благовременно выдана ни одного списка, поскольку, как сообщила «Панораме ЛТВ» одна жительница волости, понаехавшая в Латгалию несколько сотен лет назад русские староверы не желают избирать в своей волости никакого местного самоуправления, а хотят, чтобы в Латгалию вернулись прежние времена – советский строй!

Представители различных

ОСУЩЕСТВЛЕНИЕ СПРАВЕДЛИВОСТИ БОЖЬЕЙ, ИЛИ ОСВОБОЖДЕНИЕ ЛАТВИИ ОТ 700 000 КОЛОНИСТОВ, – ЭТО ЗАДАЧА НОМЕР ОДИН

Индра
ученица 12-го класса

Для начала – одна притча.

Жила-была прекрасная женщина и жил-был сильный мужчина. Он на нее полюстился, и она положилась на благородство джентльмена... К сожалению, – наивно...

Любимая моя Латвия! Поруганная женщина! Мало еще над Тобой наиздевались!

Как хотелось бы это забыть! Хоть бы это изгладилось из нашей памяти! Но я не знаю, возможно ли это. Ведь каждый день рядом со мной звучит язык, на котором говорят те, кто тебе причинял страдания.

Впервые я столкнулась с этим еще в раннем детстве. Мой сосед – русский и благодаря ему я уже с детства понимаю этот язык. И вот однажды еду я в трамвае и слышу разговор, из-за которого в средстве передвижения поднялась великая шумиха. Разговор начался между одной женщиной и мужчиной, который поинтересовался по-латышски, выходит ли сударыня на следующей остановке. На это ему выкрикнули по-русски: «Я ваш собачий язык не понимаю!» Мне, семилетней крохе, конечно же, было неясно, почему «собачий»? За что? Что мы им такого?...

Уж наверно мы для них такие же, каки для немцев, для которых мы были «lettīšē ūvīne».

Значит – и собаки, и свиньи! Когда же мы наконец станем людьми? **Когда мы станем хозяевами своей страны? Когда наша собственная земля, родина, избавится от мазни на стенах домов: «Смерть гансам!», на что стены других домов способны ответить чем-то куда более мягким: «Русских вон!».**

Да, мы такие добрые и славные, что за все, причиненное ими нам, всего-навсего просим убраться вон. Убраться с нашей загаженной Святой Земли. С нашей Единственной Земли. У них ведь тоже есть такая единственная, но если они на нее не живут, то значит она им не очень-то мила. А раз они не любят свою собственную землю, то нечего наивно надеяться, что полюбят нашу. И больше никогда не загадят ее, как уже это делали.

Моя милая-премилая Землюшка... Мои милые-премилые латыши... Каждый раз у меня стискиваются зубы, когда вспоминаю, что они сформировали с моим дедушкой в фильтрационном лагере и что моей бабушке довелось увидеть в лиепайском ресторане «Чудеса с решеткой»!

Как может латышский народ спокойно жить и развиваться, если рядом на его собственной земле сосуществуют потомки палачей Нашего Народа, не уважающие ни Нашей Культуры, ни Нашего Языка?!

Боже! Благослови Латвию! Избавь ее от зла! Сделай так, чтобы латышскому народу не приходилось вымаливать и свободу в собственной стране! ♦

Okupantu dziļais naids un nicinājums pret latviešiem izpaužas dziesmā “Pogānaja strana”, ko izpilda grupa “Dom Kulturi” un kas ilgu laiku brīvi bija pieejama un skanēja internētā.

Ja roģilsja v Latviji, poganoi strāñe,
Kak v mongoļskom ige, roģilsja ja v tjurme,
Krugom odni faisti, mešajut mne dišāk,
Kogda oñi podohnut, spakoino budu spaķ!

Piedz.: Eh, Latvija, roģimaja moja,
Kak že ti, skoķina, podvela mena!
Ja v ķebe roģilsja, v ķebe ja i umru,
No do kanca svojei žizņi vseh gansov pridušu!

Tjelik ja vklūčaju, odno i to že vižu,
Eh, gavņuki, kak že ja vas ļenavīžu!
Russkij narod ne poddajotsja ļekogoda,
Eh, Latvija, pogana ja strana!

Piedz. ...

Jedu ja v tramvaje, babuška stoit,
I što to po-latiški mne gorovit.
Net, ne budu ja jei mesto ustupaķ,
A na babku mne poprostu pļevaķ!

Piedz. ...

Krugom odni boji, gansov davjat naši,
A dla sili ja najemsja russkoi kaši,
Vseh padlov kamņami perebjom,
A ostavšisia kozlov sožrjom živjom!

Piedz. ...

Latviešu Partija

saraksts Nr. 10

PROGRAMMA Latvijas Republikas 8.Saeimas vēlēšanām

- 1. Sāksim atbrīvot Latviju no okupantiem.**
- 2. Nozagto Latvijas valsti atdosim latviešiem.**
- 3. Latvija ir neatkarīga valsts – to neatdosim nekādai Eiropas Savienībai vai Padomju Savienībai!**
- 4. Korumpētos ierēdņus – teroristus un izspiedējus nosēdināsim uz apsūdzēto sola.**
- 5. Latviešu partija ir vienīgais politiskais spēks, kas aizstāv latviešu tiesības, nacionālās un ekonomiskās intereses.**

LATVIEŠU TAUTAS VALSTS

1. Mūsu mērķis – latviešu Latvija

Tā ir latviešu tautas valsts, kurā politikā, likumdošanā, tautsaimniecībā un sociāla taisnīguma labad viss tiek darīts latviešu tautas labā – tās saglabāšanai un attīstībai, lai nodrošinātu latviskas kultūras, dzīveszinjas un mūžseno ideālu uzvaru.

2. Tikai LR Satversme un tās kārtībā pieņemto likumu vara

Programmā ir 1922.g. LR Satversmes politiskās un juridiskās pamatprasības, tajā noteiktajā kārtībā ir atjaunojama 1918.g. 18.novembri dibinātā Latvijas Valsts un pārskatāmi līdz šim pieņemtie prettāvniecības likumi un lēmumi.

3. Valsts spēku – tautas interesēs. Dekolonizācija un 1940. – 2002.g. radīto zaudējumu atlīdzība

Valsts varai ir jākalpo tau-

tai, un valsts spēkam tauta jā-aizstāv. Ar civilokupantu līdzdalību līdzsīnējās vēlēšanās tika ievēlēti latviešu tautai nelabvēlīgi likumdevēji un varas pārstāvji.

No 1940.g. ar apzinātu nodomu – pazudināt latviešu tautu, neviens likums nav pieņems latviešu tautas interešēs. Pretvara, kas kalpo svešām tautām, Latviju ir pārvērtusi par koloniju. Latviešu zaudējumi pārsnieguši 100 miljardus latu. Latviešu tauta diezānā zaudē vairāk kā 2 miljonus latu. Dekolonizācijas rezultātā šie līdzekļi nodrošinās mūsu tautas uzplaukumu.

4. Noteikts pavalstnieku, pilsoņu un ārvalstnieku statuss

Saskaņā ar Satversmes 2.p. un LR Pavalstniecības likumu.

5. Latviešiem labvēlīgs sociālais taisnīgums, veselības aizsardzība un pozitīvi demogrāfiskie procesi

Pensijas sievietēm – no 55 g.v., vīriešiem – no 60 g.v. Pensijas un pabalsti darba nespē-

jīgajiem – no 100 latiem, bērnu pabalsti – no 45 latiem mēnesi. Neatliekamā medicīniskā palīdzība un veselības profilakse – bezmaksas. Komunālo pakalpojumu cenas – samazinātas par 50 procentiem.

TAUTSAIMNIECĪBA

6. Nacionālās ekonomikas un kapitāla, budžeta nodokļu un monetārā politika – latviešu interesēs. Latviešiem – darbu un maizi!

Izstrādāta nacionālās ekonomikas stratēģija, novērsta "šoka terapijas" sekas. Parazītiskā nodokļu "varas reketa" nomaiņa ar valsts kapitalismu. Valsts nodrošināta rūpniecīka ražošana. Banku resursi – ekonomikas izaugsmei. Darba alga – sākot ar 100 latiem, bezdarbs latviešiem – nepastāv.

7. Valsts monopols strādīgajām nozarēm:

Latvenergo, Latvijas Gāzei, Lattelekom, Latvijas Dzelzceļam, ostām, kā arī alkohola un tabakas tirdzniecībai.

8. Garantijas lauksaimniecībai un novadu attīstībai

Rentabls ražas iepirkums. Zemnieki atbrīvoti no visiem nodokļiem. Attīstīta kooperācija un tūrisma industrija.

9. Vietējo ražotāju aizsardzība. Taisnīgs tirgus

Tirgošanai netiek ievesta produkcija, kādu ražo valstī.

10. Pilnvērtīga Latvijas geopolitisko priekšrocību izmantošana

11. Latvija kā jūras lielvalsts

KULTŪRA UN DZĪVES ZINĪBAS

12. Latviešu tautas dzīves telpas un kultūrvides apgūšana

Zemes izpārdošana ārzemniekiem ir Satversmes 2.p. pārkāpums.

13. Katrai latviešu ģi-

menei – zemi, māju, dzīvokli, dārzu

14. Latviska dzīvesveida, tradīciju un paražu turēšana godā

Tikai brīvā latviešu valstī uzplauks kultūra, zudīs atkarība no alkohola un narkotikām.

15. Garīgi un fiziski attīstīta jaunatne ar lietderīgām zināšanām, latvisko kultūru un nacionālu pasaules uzskatu

Izglītība ir nacionālās bagātības avots. Valsts skolās un augstskolās sekmīgajiem skolēniem un studentiem – bezmaksas izglītība; studentiem – krediti. Sports ir veselības, gribas, pašapziņas un valsts prestiža stiprinātājs.

16. Latviešu jaunatne – latviskas Latvijas cēlāja

Nacionālās Akadēmijas nodibināšana 2002.g.

17. Talantīgu zinātnieku un speciālistu sagatavošana

DROŠĪBA

18. Visu nacionālo Aizsardzības spēku nostiprināšana

Tā ir garantija iekšējai un ārējai drošībai, brīvai un aizsargātai tautai. Nacionālā valstī korupcija, kontrabanda un pārējie okupantu varas ievazātie noziegumi nepastāv.

19. Ārpolitikā – sadarbība ar sabiedrotajiem kopīgajās interesēs

Pēc Satversmes 1. un 2.p. pirms dekolonizācijas agitācijai par iestāšanos ES vai PSRS ir smaga politiska un kriminālnozieguma pazīmes.

20. Nācijas drošība un totāla aizsardzība, sadarbība ar NATO

21. Baltijas valstu Aizsardzības Savienība

Cīnai sveiks!

KANDIDĀTU SARAKSTS LATVIJAS REPUBLIKAS 8.SAEIMAS VĒLĒŠANĀM

RĪGAS vēlēšanu apgabals:

1. **Aivars Garda** /dz. 1955.g. izgl. augst.; Latvijas Nacionālās frontes (LNF) priekšsēdētājs; SIA Latvijas Ekoloģiskās izglītības apgāda "Viedā" generāldirektors; Latvijas Aizsargu organizācijas (LAO) biedrs/
2. **Līga Muzikante** /dz. 1972.g. studente; LNF laikraksta "DDD" galvenā redaktore; LNF priekšsēdētāja vietniece; LNF Goda tiesas priekšsēdētāja; LAO biedre/
3. **Liene Apine** /dz. 1977.g. izgl. augst.; LNF priekšsēdētāja vietniece; LR Saeimas deputāta Jāņa Lejas palidze; LNF laikraksta "DDD" redaktore vietniece; LAO biedre/
4. **Ilze Liepa** /dz. 1980.g. studente; LNF priekšsēdētāja vietniece; LAO biedre/
5. **Līga Krieviņa** /dz. 1978.g. izgl. augst.; LNF priekšsēdētāja vietniece; LAO organizācijas biedre/
6. **Vita Nikitina** /dz. 1975.g. studente; LNF Strategējas padomes locekle; LAO biedre/
7. **Arija Kazaka** /dz. 1949.g. izgl. augst.; LNF Revizijas komisijas priekšsēdētāja; VID Rīgas reģionālā Latgales priekšpilsētas nodaļas vecākā nodokļu inspektore; LAO biedre/
8. **Ilmārs Putniņš** /dz. 1939.g. izgl. augst.; SIA "Kapitāls PCP" direktors/
9. **Zigurds Strīķis** /dz. 1959.g. izgl. augst.; SIA "Maestro+" direktors/
10. **Jēkabs Liepiņš** /dz. 1964.g.; izgl. augst.; SIA "Ventspils Rēķinvedis", jurists - ekspersts/
11. **Ilmārs Drullis** /dz. 1946.g. izgl. augst.; Latviešu partijas Domes loceklis; nacionāl-politikis/
12. **Viktors Mūrnieks** /dz. 1940.g.; izgl. augst.; LAO generālinspektors; LNF generālinspektor; Ogres rajona Lēdmanes pagasta padomes deputāts/
13. **Andis Lūsiņš** /dz. 1941.g. izgl. vidējā spec.; LNF biedrs; LAO biedrs; publicists; neatkarīgais žurnālists/
14. **Jānis Derums** /dz. 1940.g. izgl. vidējā; Neatkarīgais žurnālists/
15. **Maija Redele** /dz. 1960.g. izgl. augstākā; LNF Strategējas padomes locekle; SIA "Viedā" galvenā grāmatvede;
16. **Andris Kaīnarājs** /dz. 1941.g.; izgl. augstākā; Radionuklidās diagnostikas nodaļas vadītāja
17. **Ivars Ošiņš** /dz. 1943.g. izgl. vidējā; brīvais žurnālists/
18. **Aivars Andersons** /dz. 1941.g.; izgl. vidējā; Pilsonu kongresa delegāts/
19. **Benīta Ziemele** /dz. 1947.g. izgl. vidējā; Latviešu Sieviešu nacionālās līgas priešniecees vietniece un biroja vadītāja/
20. **Jānis Reinbergs** /dz. 1937.g. izgl. augstākā; Latvijas Mākslas akadēmijas asociētais profesors; grafiķis/
21. **Teiksma Paula** /dz. 1952.g. izgl. augstākā; Rīgas 3. spec. skolas skolotāja/
22. **Agita Braunfelde** /dz. 1967.g.; izgl. augstākā; SIA "LV&K" galvenā grāmatvede/
23. **Vineta Kalniņa** /dz. 1977.g. izgl. augst.; SIA "Kalme" tulks/
24. **Dagnija Apine** /dz. 1953.g. izgl. vidējā; Siguldas Valsts ģimnāzijas bibliotekāre; LNF atbalstītāja/
25. **Viktors Mūrnieks**
26. **Vineta Kalniņa**
27. **Agita Braufelde**
28. **Benīta Ziemele**
29. **VIDZEMES vēlēšanu apgabals:**
  1. **Aivars Garda**
  2. **Liene Apine**
  3. **Līga Muzikante**
  4. **Ilze Liepa**
  5. **Vita Nikitina**
  6. **Līga Krieviņa**
  7. **Ivars Ošiņš**
  8. **Ilgis Drullis**
  9. **Andris Lūsiņš**
  10. **Jākobs Liepiņš**
  11. **Ilzīte Putniņš**
  12. **Arnis Kadikis** /dz. 1953.g. izgl. vidējā spec.; Latviešu partijas Kurzemes nod. vadītājs/
  13. **Jānis Reinbergs**
  14. **Vineta Kalniņa**
30. **LATGALES vēlēšanu apgabals:**
  1. **Aivars Garda**
  2. **Vita Nikitina**
  3. **Līga Krieviņa**
  4. **Līga Muzikante**
  5. **Liene Apine**
  6. **Ilze Liepa**
  7. **Aivars Saliņš**
  8. **Ivars Ošiņš**
  9. **Ilmārs Drullis**
  10. **Ilzīte Putniņš**
  11. **Zigurds Strīķis**
  12. **Arnis Kadikis** /dz. 1953.g. izgl. vidējā spec.; Latviešu partijas Kurzemes nod. vadītājs/
  13. **Jānis Reinbergs**
  14. **Vineta Kalniņa**
31. **ZEMGALES vēlēšanu apgabals:**
  1. **Aivars Garda**
  2. **Ilze Liepa**
  3. **Līga Muzikante**
  4. **Vita Nikitina**
  5. **Līga Krieviņa**
  6. **Liene Apine**
  7. **Aivars Saliņš**
  8. **Ivars Ošiņš**
  9. **Benīta Ziemele**
  10. **Ilmārs Drullis**
  11. **Zigurds Strīķis**
  12. **Vita Drulle**
  13. **Irēna Kaīniņa** /dz. 1966.g. izgl. augst.; Bauskas pils. Krisītgās pamatskolas direktore
  14. **Ilgis Erdmanis**
  15. **Vineta Kalniņa**